OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

CRĂCIUNUL

Conferinţă improvizată, Sevres 25 decembrie 1958

Dragii mei fraţi şi surori, trebuie să o ştiţi deja, există patru sărbători principale: Crăciunul, Paştele, sărbătoarea Sfântului Ion şi a Sfântului Mihail; şi aceasta nu prin noroc sau din plăcerea unor personalităţi religioase care să le institue. În realitate, ele corespund unor fenomene cosmice. În cursul unui an, soarele trece prin patru puncte cardinale, şi în acel moment, forţe şi energii se revarsă nu numai asupra oamenilor, ci în toată natura, asupra vegetaţiei, animalelor şi chiar până la alte planete. Iniţiaţii, care au observat aceste fenomene graţie mijloacelor extrem de perfecţionate de care au beneficiat, au constatat că dacă omul era atent, dacă era pregătit să primească aceste revărsări, atunc mari transformări puteau să se producă în el. Tocmai din acest motiv, încă din antichitate, ei au dat oamenilor un număr de percepte, pentru ca să se pregătească să primească aceşti curenţi.

În natură, Cristos se naşte în fiecare an pe 25 decembrie, la miezul nopţii. Noaptea de 25 decembrie este noaptea cea mai lungă. Plecând de aici, nopţile se micşorează şi zilele se măresc. Este mai multă lumină, mai multă căldură, mai multă viaţă. Şi aceasta se reflectă asupra tuturor creaturilor. Voi lăsa la o parte problema dacă Iisus s-a născut cu adevărat la această dată sau nu, dar, la 25 decembrie are loc în natură naşterea principiului Cristic, adică al acestei vieţi, acestei lumini, acestei călduri care vo transforma totul. În acel moment, în Cer, de asemenea, se sărbătoreşte aceasta: îngerii cântă şi toţi Marii Maeştrii şi Iniţiaţi se reunesc în rugăciune, pentru a omagia Eternul şi a sărbători naşterea lui Cristos, care se naşte cu adevărat în Univers.

Şi mulţimea unde se află atunci? În cabarete, baruri şi cârciumi, unde mănâncă, bea, chefuieşte pentru a sărbători naşterea lui Iisus. Ce mentalitate! Şi ceea ce este uimitor, chiar oamenii inteligenţi cred că aşa trebuie sărbătorit Crăciunul. În loc de a fi conştient de importanţa unui eveniment care nu se produce decât o singură dată pe an, când toată natura este atentă să pregătească o viaţă nouă, omul are capul aiurea. De aceea nu primeşte nimic, din contră, pierde graţia şi dragostea Cerului. Ei da, ce vreţi voi ca Cerul să dea unei fiinţe care nu este sensibilă nici la această lumină, nici la aceşti curenţi divini, şi care îşi petrece Crăciunul sub masă, cu o sticlă, şi mâine va zace pe un pat de spital? Astăzi mulţi vor ajunge în spitale pentru că nu au ştiut să reziste tentaţiilor. Cunoaşteţi povestea. Un om îşi invită prietenul:”Ascultă, îi spune prietenul, luni sunt invitat undeva, marţi voi fi deja la pat...,miercuri sunt în altă parte, joi la pat, hai să ne întâlnim vineri”. Vedeţi cum se cunoşteau! Numai Iniţiaţii se pregătesc, pentru că ştiu ce se petrece sus. Ei încearcă să nu-şi piardă timpul în preocupări obişnuite, pentru a nu se demagnetiza, pentru a nu se degrada. Şi în acelaşi fel în care Cristos se naşte în lume sub formă de lumină, căldură, viaţă, ei pregătesc condiţiile naşterii copilului divin în ei înşişi.

Au trecut 2000 de ani de când Iisus s-a născut în Palestina, dar aceasta este partea istorică, vedeţi voi, pentru un Iniţiat este un lucru secundar. Înainte de a fi un eveniment istoric, este prima manifestare a vieţii în natură, începutul tuturor naşterilor. Apoi, această naştere este un eveniment mistic, adică Creistos trebuie să se nască în fiecare suflet omenesc ca supraconştiinţă, ca dragoste divină, ca înţelegere, ca sacrificiu. Aceasta este naşterea lui Iisus, şi atâta timp cât omul nu posedă toate aceste virtuţi şi calităţi, Copilul Iisus nu s-a născut în el. Îl putem sărbători, îl putem aştepta... nu va veni nimic. Iisus s-a născut acum 2000 de ani; atunci, ca amintire, mergem la biserică şi cântăm că Iisus a venit pentru a ne salva. Şi pentru că suntem salvaţi, nu-i aşa, hai să păcătuim, putem mânca şi bea şi suntem liniştiţi pentru eternitate. Iată cum înţeleg oamenii naşterea lui Iisus. Evident, cum oamenii nu au interes să facă vreun efort, ei găsesc o justificare sau alta.

Aspectul istoric, dragii mei fraţi şi surori, este pe locul al treilea. Cele mai importante aspecte sunt aspectele mistic şi cosmic, pentru că naşterea lui Cristos este o realitate care se produce în fiecare an în univers şi pentru că în fiecare moment Cristos se poate naşte de asemenea în noi; ceea ce este mult mai important decât aspectul istoric.Veţi putea reciti istoria naşterii lui atât cât veţi dori, dar atâta timp cât Cristos nu se naşte în voi înşivă, nu veţi simţi nici căldură, nici lumină, nici bunătate, nici fericirea, nici eliberarea, nimic.Atunci la ce foloseşte că s-a născut acum 2000 de ani? Oamenii se mulţumesc să cânte:" Acum 2000 de ani Isus s-a născut... Acum 2000 de ani... ". Şi aceasta le este de ajuns, ei nu doresc naşterea lui înăuntrul lor, pentru ca Pământul să fie plin de cristoşi. Şi totuşi aceasta o cerea şi Isus când spunea "Adevărat v-o spun, cel care crede în mine, va face şi el ca mine. Şi chiar mai mult.". Şi atunci, unde sunt acele opere?

Pentru unii, Cristos este deja născut. Pentru alţii, se va naşte anul viitor. Pentru alţii, în următorul... Şi pentru alţii, peste câteva secole. Totul este în pregătirea condiţiilor. De aceea vă spuneam că este foarte important a pregăti venirea Crăciunului.

În ceea ce priveşte Crăciunul, sunt lucruri interesante de spus. Ce înseamnă, de exemplu, naşterea într-o iesle, între un măgar şi un bou? Şi păstorii? Şi regii magi? Veţi spune: " Dar toată lumea o ştie!..." Vom vedea dacă acestea se ştiu sau nu, şi cum se ştiu. Dintre toţi evanghelişti, sfântul Luca vorbeşte mai în amănunt despre naşterea lui Isus. Alţii, de abia o menţionează, sau o încep atunci când Isus a fost botezat de Sfântul Ioan Botezătorul. Vă voi citi acum pasajul despre naşterea lui Isus în Evanghelia după Luca:

" *În vremea aceea a ieşit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea. Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius. Toţi se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit şi el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când ei erau acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Şi a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfăşat în scutece şi L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.*

În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor şi slava lui Dumnezeu a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis:" Nu vă temeţi căci astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Iată semnul după care-l veţi cunoaşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle". Şi deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând:" Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui." După ce au plecat îngerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alţii:" Haidem să mergem până în Betleem şi să vedem ce ni s-a spus şi ce ne-a făcut cunoscut Domnul. S-au dus în grabă, şi au găsit pe Maria, pe Iosif, şi pe pruncul culcat în iesle. După ce l-au văzut au istorisit ce li se spusese despre Prunc. Toţi cei ce i-au auzit, s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea şi se gândea la ele în inima ei. Şi păstorii s-au întors, slăvind şi lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră şi văzuseră, şi care erau întocmai cum li se spusese.

Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele ISUS, nume care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântece.

Şi când s-au împlinit zilele pentru curăţirea lor, după legea lui Moise, Iosif şi Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfăţişeze înaintea Domnului, după cum este scris în Legea Domnului:" Orice întâi născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului", şi ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cumeste poruncit în Legea Domnului. Şi iată că în Ierusalim era un om numit Simion. Omul acesta ducea o viaţă sfântă, şi era cu frica lui Dumnezeu. El aştepta mângâierea lui Israel şi Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înştiinţase că nu va

muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu, mânat de Duhul. Şi când au adus părinţii înăuntru pe pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea, Simion l-a luat în braţe şi a zis:

"Acum slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor lumina care să lumineze neamurile şi slava poporului Tău Israel.""

Aţi citit probabil, sau aţi ascultatde mai multe ori acest capitol. În realitate, el conţine multe detalii care sunt simbolice. Sunt, de asemenea, două pasaje foarte misterioase. Se spune că Maria îşi păstra cu grijă toate aceste amintiri şi medita asupra lor în inima ei... Exista deci, ceva despre care ea nu putea vorbi. Dacă ar fi fost cele spuse de păstori, ar fi putut să le spună, fiindcă păstorii le povesteau tuturor. Era deci, altceva ce păstra ea cu grijă în sufletul ei, ceva sfânt. Şi cine era Simion? Se spunea că Duhul Sfânt era peste el... aceasta însemnând că era foarte pur. Dar nu voi vorbi despre problema lui Simion, fiindcă aş tulbura toate conştiinţele creştine. Cine, cine era Simion? Cine era rl pentru copilul Iisus?

Vom vedea acum dacă aţi înţeles cu adevărat acest capitol. Dar să începem cu începutul.

Mai întâi, cine erau Maria şi Iosif? Dacă l-au avut copil pe Iisus, înseamnă că ei erau deja pregătiţi: pentru a fi demni de a-l avea în familia lor, ei au făcut un mare efort spiritual, s-au purificat, şi El i-a ales. O ştiţi deja, nu orişicine poate fi ales. Pentru a fi aleşi, pentru a avea un copil ca Iisus, Salvatorul omenirii, aceasta înseamnă că Maria şi Iosif erau excepţionali, predestinaţi. De foarte tânără, Maria s-a dedicat Domnului, s-a dus la Templu pentru a-l sluji. Şi ce făcea ea în Templu? Cine o pregătea? Cine o instruia? Nu se spune, dar aceasta se ştie în amănunţime. Maria s-a purificat, a făcut cele mai mari sacrificii pentru a fi demnă să primească înăuntrul ei un spirit atât de puternic şi elevat ca Iisus. Iată câteva lucruri la care nimeni nu se prea gândeşte.

Pentru creştini, Dumnezeu este atotputernic. El face tot ce îi place, şi chiar lucrurile cele mai neverosimile. Ei cred că Domnul poate alege orice şi pe oricine, în acest domeniu neexistând nici reguli, nici lege, neexistând nimic. Atunci, dacp El a făcut legile, tocmai El, primul să le calce? Cu adevărat, ce exemplu frumos dă Domnul!... Nu, dragii mei fraţi şi surori, aceasta nu se întâmplă aşa. Dacă Dumnezeu alege nişte creaturi, aceasta este pentru că ele îndeplinesc nişte condiţii. Bineînţeles, din piatră, Domnul poate face pe copiii lui Abraham, dar făcându-i să treacă prin stadiul de plantă, apoi animal şi în fine om. La fel ca şi pentru copil: germenele trebuie, el însuşi, să treacă prin tot felul de forme şi stări înainte de a lua forma unei creaturi omeneşti. Şi Iisus la fel, a fost obligat să străbată anumite etape înainte de a deveni Cristos. Iată ce creştinii nu pot accepta. Ei gândesc că Iisus a fost Dumnezeu Însuşi, şi că a fost perfect încă de la naştere. Dar, atunci, de ce a trebuit să aştepte al treizecelea an al vieţii pentru a primi Duh Sfânt şi a face minuni? Atunci când Dumnezeu în persoană vine să se încarneze pe pământ, de bunăvoie El acceptă să se supună legilor pe care El însuşi Le-a stabiliut. Dumnezeu se respectă pe El însuşi, mă înţelegeţi? Aşa văd Iniţiaţii lucrurile: în mintea lor, totul este în ordine, totul este logic, totul are un sens.

Deci, pentru a fi demni să-l primească pe Iisus, Maria şi Iosif s-au pregătit de mult timp, în alte încarnări, şi deja au devenit puri. Dar nu ne vom opri aici, pentru că mai sunt multe lucruri de spus. Oare Duhul Sfânt a dat naştere lui Iisus? Da, Duhul Sfânt a fost. În planul divin este Duhul Sfânt, dar în planul fizic trebuie de asemenea ceva... cineva, pentru ca, în planul fizic să se găsească o reflectare a Duhului Sfânt. Pentru ca să existe o corespondenţă între cele trei lumi, pentru ca ăn planul fizic, în planul spiritual şi în planul divin totul să fie mereu sfânt, luminos şi pur, în planul fizic, de asemenea, trebuie să existe o călăuză pentru Duhul Sfânt. O să spuneţi: "Dar pentru Duhul Sfânt totul este posibil!". Ştiu. S-arfi putut, de exemplu, să se ia puţină materie din spaţiu şi să se formeze un corp care nu ar fi trecut printr-o femeie. Numai că, un corp format din materie eterică nu durează mult timp: cu greutate căteva ore, o zi şi apoi particulele trebuie trimise înapoi; aşa se petrec lucrurile în şedinţele de spiritism.

Pentru ca un corp să fie durabil, trebuie ca să fie format din particule materiale aduse de către mamă. De aceea Duhul Sfânt avea nevoie de o femeie pură pentru a forma un corp în interiorul ei. Restul nu vi-l mai spun, voi înşivă îl veţi ghici... O concepţie imaculată, desigur, a fost o concepţie imaculată, fără pată, adică fără dorinţe, fără pasiuni, fără lăcomie, fără senzualitate. Este perfect posibil. Aceasta a existat tot timpul, dar s-a întâmplat foarte rar, desigur. O să spuneţi: "Fără ajutorul unui corp fizic?" V-am spus-o deja, în acest caz, în acest caz, un corp nu se poate menţine mult timp. Pentru ca să dureze, trebuie un corp fizic, dar purificat de toate pasiunile, dorinţele, şi în acel moment, da, o zămislire poate fi imaculată. Iată cum trebuie înţeleasă virginitatea. Virginitatea este mai mult o calitate spirituală, decât fizică. Câte femei nu sunt virgine exterioe, dar interior... mai rău ca prostituatele! Iată, nu voi mai spune nimic ăn plus, v-am spus deja destule.

Deci, insistam mai sus, că naşterea lui Iisus trebuie să fie înţeleasă în cele trei lumi, adică ca un fenomen istoric, ca un fenomen mistic, şi, în sfârşit, ca un fenomen cosmic. Astăzi, mă interesează mai mult fenomenul mistic.

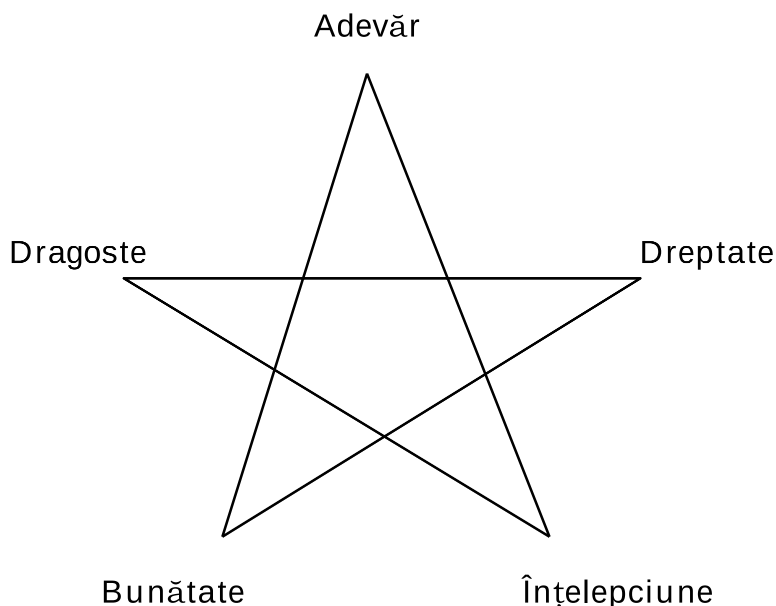
Sfântul Luca era cel mai avansat dintre Evanghelişti, cel ma instruit, cel mai citit, şi îşi începe Evanghelia sa spunând: "...după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârşia lor, am găsit şi eu cu cale să ţi le scriu în şir, unele după altele". Nu a fost deci, martor al evenimentelor, ca alţii, dar a făcut cercetări, şi în povestirea sa, a naşterii lui Iisus, nu a reţinut decât imaginile evenimentelor care se repetă în sufletul fiecărui om, şi asupra acestor imagini ne vom opri acum. Pentru ca un copil să se nască trebuie un tată şi o mamă. Maria este inima, sufletul. Când inima şi sufletul s-au purificat, atunci se naşte copilul: dar el nu se naşte prin intelect şi prin spirit, nu, el se naşte prin Sufletul Universal. Sufletul Universal nu este altceva decât Duhul Sfânt sub formă de foc, dragoste divină... o flacără pură care vine să fecundeze sufletul şi inima fiinţei omeneşti. Sufletul şi inima reprezintă partea receptivă, femeia: iar intelectul şi spiritul, după cum v-am spus-o, reprezintă principiul masculin care pregăteşte condiţiile pentru ca Duhul Sfânt, adică Sufletul Universului, care este foc, să intre în posesia sufletului, al Mariei. Atunci se naşte copilul Cristos. Dar cum naşterea este un fenomen care trebuie să se producă în cele trei lumi, trebuia ca naşterea să se producă şi în planul fizic. Vedeţi ce problemă complicată este, mai complicată decât v-aţi imaginat.

Şi când Maria şi Iosif au vrut să-şi găsească refugiu în casa de poposire, nu au găsit loc, adică oamenii, care se ocupau cu mâncatul, băutura şi distracţia nu au loc niciodată pentru Iniţiatul care a primit copilul.

Acest copil divin care este deja conceput în voi ca o lumină, acesta poate să fie un ideal, o idee pe care să o hrăniţi, pe care să o îndrăgiţi. Dar unde să mergem cu acest copil? Nimeni nu vă deschide uşa, adică nimeni nu vă înţelege. Dar iată, există un grajd. Acest grajd împreună cu ieslea este un simbol, şi mai întâi simbolul sărăciei, dar a sărăciei exterioare, desigur. Pentru că, pentru omul locuit de spirit, va fi aşa mereu: oamenii nu-l vor aprecia deloc, nu-l vor primi deloc. Dar, mulţumită luminii pe care o va proiecta asupra ieslei, vor fi alţii care îl vor vedea de departe. Această lumină, steaua cu cinci colţuri, eate o realitate absolută. Ea străluceşte deasupra tuturor Iniţiaţilor, al căror principiu feminin, adică sufletul şi inima a adus pe lume pe Copilul Iisus conceput de Duhul Sfânt. Şi, în acel moment, atunci, intelectul, Iosif, în loc să fie gelos, şi să o alunge pe Maria, ca un mitocan, strigând: "Acest copil care l-ai născut nu este al meu... Cară-te!", va trebui să se plece şi să spună: "Numai Domnul a atins în treacăt inima şi sufletul Mariei, eu n-aş fi putut-o face". Deci, intelectul nu trebuie să se revolte şi să se înfurie, ci să înţeleagă corect şi să spună: " E ceva acolo care mă depăşeşte! ", şi să păstreze pe Maria. A alunga pe Maria, înseamnă a alunga jumătate din fiinţa ta, şi a deveni ca nişte fiinţe pur intelectuale şi raţionaliste care au repudiat orice parte afectivă, receptivă, toate calităţile blândeţii, calmului, umilinţei, bunătăţii. Mulţi au alungat-o pe Maria, pentru că i-a plăcut să primească vizita Duhului Sfânt... trebuie să înţelegeţi că Maria şi Iosif sunt simboluri ale vieţii interioare; cei care au repudiat-o pe Maria au slăbit, şi ei nu au

decât intelectul care dislocă, care critică, care este mereu nemulțumit. Dar, vedeți, Iosif, dimpotrivă, a respectat-o pe Maria, a păstrat-o pe Maria. A spus chiar: “ Oh! Este însărcinată şi vreau s-o protejez, pentru că are nevoie de ajutorul meu.”

Şi ce înseamnă steaua? Este un fenomen care se produce inevitabil în viața unui veritabil om mistic, unui adevărat Inițiat. Deasupra capului său se naşte o stea, o pentagramă luminoasă. Ceea ce este sus este la fel cu ce este jos, şi ceea ce este jos este ce este sus; deci, această pentagramă trebuie să existe dublu: mai întâi omul, el însuşi este o pentagramă vie, şi apoi, sus, în plan subtil, o altă pentagramă îl reprezintă, sub formă de lumină. Omul este deja o pentagramă, adică posedă cele cinci virtuți: *Bunătatea, Dreptatea, Dragostea, Înțelepciunea şi Adevărul.*

Şi aceată lumină, această stea care strălucea desupra grajdului însemană că, fiecare Inițiat care îl posedă în sine pe adevăratul Cristos, aduce întotdeauna o lumină, o lumină copleşitoare, o lumină care hrăneşte, reconfortează, vindecă, purifică, întăreşte... Într-o bună zi,această lumină începe să fie văzută de departe de alții, care simt că ceva special se manifestă prin această ființă. Ceea ce se manifestă cu adevărat este Cristos; şi în acel moment, toți cei acre conduc, guvernanții, toți cei care sunt puternici şi bogați, vor fi alături de el. Şi chiar magii, care se credeau atotputernici, ei înşişi, simt că le lipseşte ceva, că nu au ajuns la acel grad de spiritualitate, şi vin să se încline, vin să învețe, vin să aducă daruri. Iată deci pe cei trei magi: Melchior, Baltazar şi Gaspard.

Melchior, Baltazar şi Gaspard erau şefii marilor religii în țările lor de origine, şi totuşi ei au venit. De ce oare? Pentru că au simțit această lumină. Şi cum ei erau, de asemenea, astrologi, au cercetat şi au descoperit că o anume planetă se găsea într-o anume constelație, în conjuncție absolut unică cu alte planete, şi au înțeles că se va produce un eveniment extraordinar. Au căutat în ce loc, şi au găsit! Deci, naşterea lui Isus corespunde, de asemenea unui fenomen astrologic care s-a produs. acum 2000 de ani, în cer. Despre cei trei magi vă voi vorbi altădată, pentru că astăzi am încă multe lucruri să vă spun. Dar această stea care i-a condus, credeți-mă, este un fenomen real. Este una dintre cele mai mari realități care există şi pe care o cunosc, pentru că am verificat-o. Nu vă voi spune ceea ce am citi în cărți; las deoparte cărțile şi citesc acum din cartea Naturii vii; această carte mă interesează.

Să ne ocupăm acum de grajd. În acest grajd, nu existau nici păstori, nici turme, nu exista decât un bou şi un măgar. De ce? De 2000 de ani se repetă aceasta, nu s-a înțeles deloc, pentru că simbolismul universal s-a pierdut pentru oameni. De ce un bou şi un măgar? De ce nu un porc sau o pisică? Deci, era o iesle, un bou şi un măgar? Ieslea este corpul fizic. Şi boul?... Ştiți, poate, că în antichitate, taurul a fost considerat ca principiu creator. În Egipt, de exemplu, taurul Apis era simbolul fertilității şi fecundității. Taurul este sub influența lui

Venus şi el reprezintă forţa sexuală. Măgarul este sub influenţa lui Saturn; el reprezintă personalitatea umană, omul cel vechi, acel pe care-l numim bătrânul Adam, încăpăţânat, dar un servitor onest. Şi iată că aceste două animale erau acolo pentru a-l servi pe Isus. Dar cum să-l servească? Acum vă voi dezvălui un mare mister. Când omul începe să lucreze pentru a se perfecţiona, el intră în conflict cu forţele personalităţii sale, care este încăpăţânată, limitată, capricioasă, ca măgarul, şi cu forţele senzualităţii care îl împing să aducă pe lume mulţi copii şi îl fac adesea furios ca taurul.

Iniţiatul, este cel care ajunge să stăpânească aceste două forţe şi în acel moment, ele sunt în serviciul lui. Vedeţi, el nu nimiceşte în el personalitatea şi senzualitatea. Măgarul şi boul erau acolo, prezenţi... Şi ce făceau ei? Ei suflau asupra copilului Isus, îl încălzeau prin suflul lor, de căldură şi dragoste. Deci, când Iniţiatul ajunge să prefacă măgarul şi boul din el, şi să-i pună în slujba proprie, aceştia vor veni apoi să încălzească şi să alimenteze prin suflul lor copilul nou-născut. Deci, aceste forţe nu mai sunt acolo pentru a-l turmenta, a-l dezaxa şi a-l face să sufere, nu, ele devin forţe vii, pozitive. Suflul înseamnă deja viaţă. Vedeţi, suflul măgarului şi al boului este o reminiscenţă prin care Dumnezeu a dat suflet primului om. Măgarul şi boul l-au servit pe copilul Isus, aceasta însemnând că toţi aceia care-l posedă pe Cristos în ei vor fi serviţi de către personalitatea şi senzualitatea lor, căci acestea sunt forţe, aşa cum v-am explicat-o de mai multe ori.

Apoi un înger a apărut păstorilor care aveau acest grajd. Ei îşi păzeau turmele şi când îngerul le-a anunţat ştirea naşterii lui Iisus, s-au minunat; au luat mieii şi i-au dus lui Iisus. Aceasta înseamnă că toţi aceia care aveau vreo acţiune asupra corpului fizic, adică spiritele familiale care s-au reîncarnat sau nu s-au încarnat, şi care posedă bogăţii (simbolic, aceste bogăţii sunt oile, miei şi câinii) sunt avertizaţi. Ei sunt avertizaţi pentru că au participat la construirea grajdului (corpul fizic) şi sosesc toţi spunând: “Oh, la, la! Nu ne-am gândit niciodată că vom avea o asemenea cinste în grajdul nostru!” Deci, toate spiritele familiale care sunt dincolo, şi chiar şi aici, primesc ştirea că ceva splendid s-a petrecut în inima voastră, în sufletul vostru, şi vin să se încline şi să aducă daruri. Deci, lumea întreagă se pune în serviciul copilului. Dar, atâta timp cât copilul nu soseşte, nu vă gândiţi că cineva va veni să vă servească. Îngerii nu vor veni să servească decât pe acela în care copilul Iisus s-a născut deja, căci nu pentru voi vin ei, ci pentru acest principiu Divin, Cristos, Fiul Domnului.

Nu este altceva mai important decât a face toate eforturile pentru ca, într-o bună zi, Copilul Iisus să se nască şi în voi. În acel moment Pământul şi Cerul vor veni; din patru colţuri ale lumii, fiinţele vor înţelege că s-a născut o nouă lumină şi vor veni să vă aducă cadouri şi să vă vadă. Bineînţeles, va exista un Irod (au existat mereu Irozi) care va fi furios şi care va cere celor trei magi: “Mergeţi şi vedeţi ce-i cu copilul acesta, şi când îl veţi găsi spuneţi-mi şi mie, fiindcă vreau şi eu să vin să-l ador”. Dar, din fericire, există îngeri care vin să-l prevină pe Copilul Iisus, pentru a se salva. Un înger a venit şi i-a spus lui Iosif: “Ia copilul şi pe mama sa şi fugi în Egipt, pentru că Irod îl va căuta să-l omoare”. Şi în acel moment magii au primit ordinul să nu se mai întoarcă lângă Irod, şi au plecat în Ţările lor pe alt drum.Aceasta înseamnă că toţi aceia care vor veni lângă Isus, lângă principiul Cristic, nu se vor putea întoarce la ei pe acelaşi drum. Nu v-aţi gândit la aceasta, nu-i aşa? Totul este atât de profund, atât de misterios! Pentru mine este uimitor. Şi, credeţi-mă, nu inventez nimic. Vă transmit ştiinţa pe care am primit-o: ea este adevărată. Restul, nu sunt decât poveşti pentru cei care nu pot înţelege; dar conţinutul acestor poveşti este pentru discipoli, iar sensul pentru Iniţiaţi.

Şi acum, de ce oare noaptea de Crăciun este un obicei de petrecere, de masă? Este simbolic.Când s-a născut copilul, trebuie să mănânci, să bei, să cânţi, dar fără a depăşi limitele, desigur. Şi copilul are nevoie de hrană. Prima sa hrană, după naştere, este laptele mamei sale. Ea l-a hrănit, mai întâi cu sângele ei, şi apoi cu laptele ei. Care o fi semnificaţia? Nu v-aţi gândit la ea deloc. Toată lumea ştie că micuţul s-a hrănit mai întâi cu sângele mamei sale, şi apoi cu laptele ei.

Sunt două culori aici: roşu şi alb. V-am vorbit deja despre aceasta în conferinţa referitoare la ciucurii roşii şi albi, spunându-vă că misterele albului şi roşului au fost ascunse în aceste mici lucruri care ne-au parvenit nouă.

În ţările slave, şi mai ales în Bulgaria, în fiecare an, primăvara, oamenii poartă ciucuri roşii şi albi pe care-i agaţă la haine sau la pălărie, sau chiar în casă, suspendaţi pe undeva. Este o tradiţie, şi ei nici măcar nu ştiu ce fac... Oamenii sunt cu adevărat tenaci şi credincioşi, atunci când nu înţeleg aceste lucruri! E, poate la fel, ca în cărţile Tarotului, care, de secole, parcurg lumea. Dacă s-ar fi ştiut semnificaţia lor, poate ar fi fost distruse. Ce bine că nu s-a ştiut! Şi acei ciucuri, când s va şti ce simbolizează, se va dori, poate, suprimarea lor. Ei conţin mari secrete, pentru că, culoarea roşie şi culoarea albă sunt simboluri. În timpul concepţiei, aceste două culori sunt prezente: femeia aduce roşul, bărbatul aduce albul. Mai târziu, aceasta se repetă atunci când femeia îşi hrăneşte copilul timp de nouă luni, cu sângele ei, şi apoi cu laptele ei. De altfel, în sânge găsim aceste culori, alături de globulele roşii şi cele albe: roşul şi albul reprezintă cele două principii necesare vieţii. Dar să ne oprim aici. Dacă nu vă amintiţi deloc, citiţi din nou conferinţa despre ciucurii roşii şi albi.

Suntem obligaţi să ne aplecăm şi să reflectăm asupra acestor mistere; când le-am înţeles, trebuie să le facem să coboare în domeniul sentimentului, şi în fine, să le realizăm în planul fizic. Acest lucru este cel mai greu. Toată lumea înţelege, toată lumea aprofundează intelectual, şi chiar foarte bine, dar înţelegerea n-a coborât încă în sentiment şi inima nu o simte. Înţelegerea trebuie să coboare în inimă, şi apoi, în voinţă pentru a se face unirea în planul fizic. Există, deci, trei naşteri ale lui Isus copilul: mai întâi în intelect, apoi în sentiment, şi, în fine, în voinţă, în planul fizic. O să spuneţi:” Dar cum, în planul fizic?“.V-am explicat-o, dragii mei fraţi şi surori, dar nu m-aţi înţeles. Omul nu poate să-l nască pe Isus în el, tîta timp cât nu a înţels-o pe mama sa, pământul. Dacă nu ştie ceea ce este Pământul, dacă nu are cu el relaşii de afecţiune, de respect, conştiente, el nu are nici o posibilitate să-şi schimbe corpul fizic. Corpul nostru este în legătură cu Pământul şi se va întoarce ... în pământ, pentru că aici s-a format, pentru că este fructul său, copilul său. Iar dacă omul nu este în legătură corectă cu Pământul, Copilul Isus nu poate să se nască ăn acţiunile sale, în corpul său fizic.

Pământul este o fiinţă inteligentă, dar la aceasta nu ne gândim niciodată, şi îl studiem numai din punct de vedere geografic: atâţia locuitori, atâtea mări, oceane, lacuri, munţi, râuri... Pământul este creatura cea mai necunoscută, cea mai dispreţuită, cea mai urâtă, şi toate marile nenorociri de aici vin. Da, fiindcă noi nu o respectăm pe mama noastră, care ne-a dat corpul ei, corpul nostru. Există o Ştiinţă prodigioasă asupra relaţiilor omului cu pământul, comportamentul pe care acesta trebuie să-l aibă: cum să-i vorbească, cum să scoată forţele din el, şi cum să-i dea ceea ce are el rău. Desigur, pământul are uzine, fabrici, laboratoare extraordinare, unde poate transforma totul. Şi aceasta o face fără încetare: toate impurităţile, toate resturile care i s-au transmis, el le transformă pentru a produce fructe, flori, şi tot ceea ce este util şi frumos. Cât de inteligent este pământul, nu-i aşa!

Şi ce este Pământul? Este copilul unei mame, care este al altei mame, care este ea însăşi copilul unei alte mame. Este o modalitate puţin bizară de exprimare, dar este mai comod pentru a explica. Deci există o străbunică, o bunică, o mamă şi un copil. Ei bine, copilul este Pământul. Şi ceilalţi unde sunt? Vă voi arăta. Străbunica este natura cosmică, invizibilă, care a format întreg Universul: soţia Domnului. Bunica este Universul. Cât despre mamă, ea nu se vede, este deasupra pământului, copilul ei, care este un reprezentant al naturii mari, Isis. Iar copiii Pământului sunt toţi copacii, fructele, tot ce se produce în natură.

Pământul este fertilizat de soare, şi el produce copii tot timpul anului, în diferite regiuni. Soarele este deci tatăl, dar în spatele lui sunt alţi taţi, până la Spiritul Divin, care este originea a tot. Soarele este tatăl, iar pământul, mama, iar deasupra sunt destui taţi şi mame. Vă aduceţi aminte când v-am vorbit despre soarele invizibil, soarele negru, din care soarele nostru îşi ia energiile? Da, totul are o cauză. Cînd observăm natura, vedem că totul nu este decât o reflecţie a

acestei filiații despre care v-am vorbit. Uitați-vă la copac. Rădăcinile, reprezintă pe străbunică; trunchiul, pe bunică;ranurile , pe mamă; frunzele şi florile, pe copii; iar prin fructe, totul reîncepe, căci totul este în fruct. Copacul este o repetiție a întregului univers, şi fiecare lucru este de asemenea, o repetiție la scară mică, un rezumat a ceea ce rămâne. Priviți atomul: este o repetiție a sistemului solar şi invers, sistemul solar nu este altceva decât un atom în imensitate, şi o repetiție a acestei imensități. Cheia analogiei pe care v-am dat-o deschide toate porțile, şi o să învățați să vă serviți de această cheie. În corpul fizic, de asemenea, găsim această repetiție: străbunica, bunica, mama, copilul... şi fructele. Dacă am începe să căutăm toate corespondențele pentru lucruri, aceasta ne-ar întârzia, dar v-aş putea demonstra că totul, totul corespunde.

Naşterea lui Cristos este o problemă foarte importantă de care toți Inițiații trebuie să se ocupe. Vedeți ce spune Sfântul Pavel:” Oh! Copiii mei, cât m-am străduit să fac să se nască Cristos în voi!”. Deci şi el a înțeles că naşterea lui Cristos trebuia să se facă în fiecare suflet omenesc. De aceea vorbea discipolilor săi, îi sfătuia şi chiar îi scutura ca să se purifice, şi să se pună într-o stare de acceptare, de supunere, de adorare, căci acestea sunt condițiile necesare pentru a primi sâmburele de Sus. Sufletul omenesc este ca o femeie: dacă femeia este agresivă, dacă rezistă mereu în fața soțului, ea nu va avea niciodată un copil. Acelaşi lucru este şi cu sufletul omenesc; el trebuie să aibă o femeie adorabilă, receptivă, pentru a primiDuhul Sfânt, dacă nu, păcat de el, nu va exista nici un copil!

Să ne oprim acum puțin asupra cuvintelor rostite de înger păstorilor:” Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!”. Ați înțeles aceste cuvinte? De ce pace oamenilor şi slavă în ceruri? Pentru că atunci când se naşte Copilul Divin, el îl preamăreşte pe Domnul şi pacea se instalează în sufletul omului în care s-a născut. Copilul aduce uşurare, fiindcă vine cu plenitudine. Priviți un bărbat şi o femeie care nu au copii, le lipseşte parcă ceva, resimt un gol. Dar când copilul vine, vine şi plenitudinea, este triunghiul pe care se construieşte edificiul. De aceea formula Maestrului Peter Deunov: “ Dragostea de Dumnezeu aduce împlinire vieții ” este de o mare profunzime. Este dragostea de Dumnezeu, pe care sufletul trebuie să o primească cum femeia primeşte dragostea soțului ei. Această dragoste divină care aduce împlinire vieții, este dragostea ce o aduce Copilul Iisus. Copilul aduce împlinirea... Şi unirea, dragostea, nu este altceva decât prevestirea, anunțul copilului care se apropie. Această formulă a Maestrului este, cu adevărat, foarte profundă: el nu a dat-o numai pentru a o repeta mecanic, înainte şi după masă, ci pentru a lucra până ce această dragoste divină să poată înflori în sufletul nostru, care-l va concepe pe copil, pe Cristos. Şi apoi, câte schimbări nu vor veni în existența noastră! Peste tot, totul se luminează, totul se aşează, totul se ameliorează. Vedeți atunci de ce merită să lucrezi un an, mai mulți ani, o viață întreagă, pentru a face să se nască Copilul Iisus în sine.

Au fost destule naşteri în această noapte în lume, şi chiar în Fraternitate a fost cel puțin una. Dar, Iisus s-a născut în această noapte.

Iisus are multe nume. Bineînțeles, în istorie, numele Lui este Iisus, dar în domeniul mistic nu mai este Iisus, ci Eul Superior. Când omul se uneşte cu Eul Superior, cu Sufletul Universal, când primeşte Duhul Sfânt, acestea nu sunt decât formule diferite pentru a exprima aceeaşi realitate.Dacă s-ar face un studiu special s-ar găsi diferențele, dar Eul Divin, Duhul Sfânt, Sufletul Universal este oceanul în care totul trăieşte, totul se mişcă şi se hrăneşte, este receptaculul cosmic al materiei primordiale, al energiei sublime; este Akasha, este cel mai pur eter, în care ne legănăm. Şi în acest Suflet Universal, care este peste tot, care ştie tot, care transmite tot, de la un capăt la celălalt al universului... în partea cea mai subtilă a acestui Suflet care trăieşte, este plenitudine, chintesență, omnisciență, locuiesc Tatăl Ceresc, Mama Divină, Cristos, Duhul Sfânt. Şi când Apostolul spunea:” Noi în El ne mişcăm”, el vorbea de Sufletul Universal care este o emanație a Domnului, dar care nu este Dumnezeu-Însuşi.

Când se spune că trăim în Dumnezeu, în realitate nu este chiar foarte exact, trăim de fapt, într-o substanță emanată de El. La început Domnul a emanat o Lumină, şi această primă substanță care era lumină pură, acesta este Sufletul Universal. El a înaintea soarelui şi stelelor, şi cu ajutorul ei a fost creat totul. Numai în ştiința ezoterică I se dau nume diferite. Când Dumnezeu a spus: "Să fie Lumină!", lumina care a apărut nu este lumina pe care o vedem. Lumina care o vedem este o reflecție, o reprezentare care ne dă o idee despre adevărata lumină. Adevărata lumină creată de Domnul, şi care apoi a creat totul, a fost Sufletul Universal. El alimentează Universul; el conține totul, şi toate ființele se mişcă în el, ca peştii într-un ocean. Această lumină este compusă din straturi diferite, mai mult sau mai puțin subtile. Priviți atmosfera: este un ocean, unde noi suntem peştii unei alte specii care trăiesc ca peştii din ocean. Şi mai departe de acest ocean, se întinde un ocean eteric unde trăiesc alte creaturi... Sufletul Universal are deci, etaje mai mult sau mai puțin dense, mai mult sau mai puțin subtile, până la vârf, care este foc, şi unde locuiesc Duhul Sfânt şi Mama Divină.

Trebuie să înțelegeți că Inițiații pot să se servească de termeni diferiți pentru a exprima aceeaşi realitate. Într-un domeniu, unul spune Fiul, altul Duhul Sfânt sau Tatăl. Şi adesea inversează aspectele! Duhul Sfânt devine Fiul, Fiul devine Mama, Mama devine Duhul Sfânt, Duhul Sfânt devne Tatăl. Ei da, putem face variații, şi este minunat! O să spuneți:" Dar putem înebuni! " Nu, nu, din contră, putem deveni înțelepți, inteligenți şi rezonabili. În realitate este simplu de înțeles. Să luăm un bărbat: el poate fi în acelaşi timp fiu, tată şi bunic, şi totuşi el este acelaşi. Dar, lângă nepotul său este bunic, lângă fiu este tată, lângă tată este fiu, etc. Şi poate fi încă şi văr, unchi, nepot, etc.... totul nu este decât o problemă de legături. Şi anticii, care ştiau multe despre aceste lucruri, mai multe decât preoții noştri, au reprezentat-o pe Venus ca o frumoasă femeie, dar şi ca o zeiță bărboasă. Iar Zeus, de câte ori nu şi-a schimbat formele! Odată taur, altă dată lebădă, altă dată ploaie de aur, etc.... Mari secrete sunt ascunse în aceste metamorfoze. Toate religiile Antichității au divinități care îşi schimbă sexul. Aceasta demonstrează că Anticii cunoşteau legea polarității, iar contemporanii au uitat-o. În Arborele Sefirotic, de exemplu, sefirotul Nețach care reprezintă tot ceea ce este feminin, frumos şi delicat, încântător, tot ce are parfum, culoare, muzică, devine pozitiv, masculin vis-a-vis de sefirotul Hod, care, în acel moment devine feminin. Hod este masculin vis-a-vis de Iesod, dar devine feminin vis-a-vis de Nețach.

Iată o ştiință pe care oamenii trebuie să o învețe: cum să schimbe polaritatea. Când vă găsiți în fața cuiva care vă depăşeşte, imediat trebuie să deveniți ca o femeie, dacă doriți să profitați de ceea ce ştie. Dacă nu, nu veți profita de nimic, şi nu veți primi nimic. Dar, când vă aflați în fața cuiva care vă este inferior, deveniți un bărbat, adică dați-i ceva, influențați-l, protejați-l. Trebuie să ştiți să vă polarizați în toate momentele vieții. Gândiți-vă puțin, şi veți vedea că atunci când nu ați ştiut să vă polarizați în fața unui superior sau a unui inferior, ați pierdut ceva în loc să câştigați.

Acum vreau să vă spun că, în timpul absenței mele, mi-ar place să lucrați şi să aplicați tot ce v-am dat ca metode, ca formule. Revedeți notițele luate, şi veți găsi soluții la majoritatea problemelor care vă frământă. Aşteptați mereu revelații noi, iar tot ceea ce v-am spus zace aruncat undeva. Veți crede, poate, că este vorba aici de mândria mea, dar eu vă cer să recitiți cărțile. Veți vedea că nu le-ați citit. Mulți mi-au spus deja:" Maestre, am recitit cărțile, a treia oară, şi ne-am dat seama că nu le citisem. Am descoperit atâtea lucruri neobservate!". Bineînțeles, şi dacă vreți adevărul, vă spun că am spus totul în prima conferință:" A doua naştere ", şi din această primă conferință au rezultat celelalte. Şi ce este extraordinar în această primă conferință? Nimic. Nu sunt nici teorii nebuloase, nici fizică atomică, ci numai un mic izvor care murmură. Dar tocmai acest izvor este secretul. De când curge, el aduce mereu noi conferințe. Da! Un izvor!... Totul este acolo!... Atâta timp cât va exista izvorul, va fi şi vegetație, animale, oameni şi o întreagă cultură cu muzică, dansuri, cântece. Da, fiindcă există apă. Înlăturați izvorul şi totul va dispare. Interpretat simbolic, există destui oameni inteligenți

care au hotărât să-şi împiedice izvorul să curgă, spunând:” Ceilalţi nu merită ca eu să fiu bun, nu trebuie să-i ajut, trebuie să fiu ferm, şi astfel nu voi fi înşelat, nici solicitat.” Dar gândind aşa, veţi distruge tot! Viaţa se va duce, la fel şi fericirea... Lăsaţi-i pe ceilalţi să vă înşele, şi să-şi bată joc de voi, asta nu are nici o importanţă, dar nu vă lăsaţi niciodată izvorul vostru să tacă! Iată marele secret. Ei, şi ce dacă v-au trădat unul sau doi? Nu are nici o importanţă în faţa unei surse care curge, veţi fi apoi de mii de ori recompensat. Dar închizând izvorul, veţi pierde tot. Veţi fi cel mai sărac şi mizerabil om. Evident, nimeni nu vă va mai înşela, veţi fi mort. Iar pe morţi, cine să-i mai înşele? Sfârşit!...

Da, recitiţi prima conferinţă, dragii mei, fiindcă ea tratează problema naşterii, a celei de-a doua naşteri: cum să ne naştem din apă şi spirit, adică din apă şi foc. Sunt două simboluri: apa este principiul feminin, şi spiritul este principiul masculin. Dacă omul nu se naşte din apă şi foc, el nu va intra în Împărăţia Domnului, adică nu se va naşte a doua oară, dacă nu posedă cele două principii în el. A doua naştere este naşterea lui Iisus, dar naşterea lui Iisus este naşterea voastră. Mama este apa, adică iubire, puritate, viaţă, iar tatăl este focul, lumina, spiritul. Dacă nu aveţi cele două principii: iubirea, care este principiul feminin şi înţelepciunea, care este principiul masculin (uneori acestea se inversează), nu vă veţi putea naşte. Orice copil are un tată şi o mamă; iar DACĂ NU AVEŢI IUBIRE, ŞI NICI ÎNŢELEPCIUNE, PĂRINŢII LIPSESC ŞI COPILUL NU SE VA NAŞTE. Ne-am născut deja, e clar, dar nu ne-am născut din iubire şi înţelepciune încă. Pentru a ne naşte a doua oară, sub forma Copilului Cristos, ne trebuie un tată şi o mamă elevaţi, mai evoluaţi ca părinţii fizici. Trebuie iubire şi înţelepciune, şi copilul care se va naşte va fi adevărul, plenitudinea vieţii, tot ceea ce este real şi adevărat. Iată câteva cuvinte despre prima conferinţă. Recitiţi-le încă o dată.

Nu v-am interpretat întreg capitolul din Sfântul Luca. Am dorit numai să vă prezint un colţ din viaţa voastră interioară, pentru a şti că naşterea lui Iisus nu a fost numai un eveniment istoric, de acum 2000 de ani, dar şi un fenomen real, care se produce anual în natură, şi uneori, foarte rar, în fiinţa omenească. Dacă credem că naşterea lui Iisus nu este decât un eveniment produs acum 2000 de ani, atunci nimic nu se explică. Mai întâi, este incompatibil cu marea iubire a Domnului. Omenirea există de milioane de ani, şi atunci iubirea unde era?... ce făcea? După creştini, Dumnezeu a aşteptat un moment istoric pentru a-şi manifesta iubirea trimiţându-şi Fiul... Şi pentru puţin timp! Şi apoi, trebuie să plângem, s-a sfârşit, trebuie să ne rugăm ca el să revină. Nu are sens! Adevărul este că Iisus Cristos a apărut de mai multe ori în omenire, şi chiar pe alte planete, în tot universul, şi va mai apare încă în viitor. Dacă nu puteţi accepta acestea, nu sunteţi nici credincioşi, nici creştini, nimic. Credeţi în lucruri năstruşnice, dar în tot ce are sens nu vreţi să credeţi. Se spune mereu:” Dumnezeu este iubire... Dumnezeu este iubire...”, dar nu se vede nicăierei. Vi se spune că o singură dată această dragoste s-a manifestat pe pământ, şi atunci nu aţi fost prezenţi!

Dar mai adaug ceva. Vă puteţi îndoi de apariţia lui Cristos în istorie. Unii au făcut-o şi au demonstrat cu dovezi ştiinţifice, la fel ca şi cei care au demonstrat contrariul. Şi ce vom spune? Că latura istorică nu este foarte importantă. Şi totuşi, există un lucru care nu poate fi înlăturat. Să presupunem că s-a ajuns la demonstrarea, cu dovezi de netăgăduit, că Iisus nu a existat, că a fost un mit... Va trebui însă acceptat imediat un lucru, şi anume că acela care a scris Evangheliile este la fel de mare ca El. Şi fiindcă cineva a scris asemenea lucruri, de o asemenea profunzime, de o asemenea grandoare, de o asemenea lumină, nu este neapărat necesar ca Cristos să se fi încarnat.

Păstraţi acum această imagine a ieslei, cu iosif, Maria şi Copilul între măgar şi bou, şi acea stea care străluceşte deasupra grajdului...

Adunaţi toţi aici, facem o muncă prodigioasă asupra creierelor şi conştiinţelor pentru că gândurile noastre, rugăciunile noastre, cântecele, sunt unde care se propagă şi care vor atinge inimile şi inteligenţele a mii de oameni şi femei din întreaga lume. Şi toate aceste idei care le lansez, veţi vedea, se vor propaga peste tot. Credeţi-mă, participaţi la o muncă gigantică, şi de cea mai mare

slavă. Aceasta este adevărata muncă: în acelaşi timp te îmbogăţeşti spiritual, şi în acelaşi timp răspândeşti lumina. Astăzi, mai ales, este o zi extraordinară, şi se vor produce mari transformări. Nimeni nu va rămâne nemodificat: fiecare va înțelege câte ceva, va simți câte ceva, va primi câte ceva. Pentru că astăzi este naşterea lui Cristos, şi această naştere a operat formidabil în lume şi în Fraternitate. Veți vedea, veți constata, Copilul este încă mic; el nu se poate încă ridica, nici face miracole, dar într-o zi, el va face lucruri mari, da, acest copil. Astăzi este naşterea adevărată a Copilului Cristos, trebuie numai să-l căutăm, să-l găsim. Voi veți fi cei trei magi şi vă veți conduce după stea. Până acum nu v-am spus că, Cristos s-a născut. Şi iată, astăzi, v-o spun pentru că este un adevăr.

Acum vă doresc pace, armonie, lumină, fericire şi bogăție spirituală, dragii mei. Aveți un Dumnezeu, aveți un ideal, aveți o religie, aveți un Maestru, şi dacă vreți mereu să vă dezvoltați, păstrați-le cu grjă. Pentru fiecare ființă vine momentul când floarea se deschide, şi atunci ea dă parfumul. Acest parfum este ceva invizibil care apare în jurul ei; surâsul, privirea, pielea, totul se schimbă, chiar şi vocea. Există perioade când sufletul omenesc se împlineşte, şi atunci el emană esențe delicioase. Această viață pură, subtilă, care degajă o ființă, sub formă de culori, parfum, muzică, este acea viață după care alergăm, pe care o iubim. Dacă vreți să fiți iubiți, admirați, căutați, trebuie să degajați această viață, să străluciți. Aşa cum floarea se deschide, fiecare ființă trebuie s-o facă şi într-o bună zi va fi înconjurată de o aură de lumină şi culori.

Astăzi este Crăciunul, şi aşa cum naşterea unui copil aduce speranță vieții, Naşterea lui Cristos în lume, astăzi, este speranța că Dumnezeu nu i-a abandonat pe oameni. Chiar dacă ei Îi încalcă mereu legile, El le acordă credit trimițându-le un Mântuitor, pentru a salva toate sufletele. Chiar şi cei care au făcut cele mai mari tâmpenii trebuie să se trezească. Vor suferi, e de înțeles, vor plăti, vor repara, dar Dumnezeu le dă o şansă de a avansa. Ceea ce este rău, este să te descurajezi, şi să refuzi să urci.

Deci, dragii mei frați şi surori, vă doresc noapte bună, şi nu uitați Crăciunul continuă încă şi mâine şi poimâine... Sus, în Ceruri, se celebrează o sărbătoare, şi la această sărbătoare trebuie să participați şi voi, cel puțin prin puterea gândului. Din nefericire, puțini sunt aceia care ştiu să se dedubleze, pentru a participa cu adevărat prin spiritul lor. Cât despre ceilalți, ce să mai vorbim! Au mâncat, au băut, s-au ghiftuit, iar acum sunt bolnavi. De acum înainte, nu mai petreceți Crăciunul aşa. Gândiți-vă bine! Munciți şi într-o bună zi Copilul Iisus se va naşte în voi. Pentru moment pregătiți condițiile.

Bună seara şi noapte bună, dragii mei!

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE

Conferința din 25 Decembrie 1979

Câteva aspecte simbolice ale Crăciunului
Lectura meditației zilei.

Când copilul Hristos se naşte în sufletul discipolului, spiritele celeste se pun în slujba sa. Este Copilul Regal, întreg Cerul este aici, pentru a-l admira şi a-i oferi tot ceea ce are nevoie. Chiar ceea ce s-a scris în Evanghelii despre naşterea lui Iisus nu este adevărat din punct de vedere istoric, dar este perfect adevărat din puct de vedere simbolic şi ezoteric. Au existat întradevăr o stea, îngeri, păstori, o iesle cu un bou, dar nu acest lucru este important. Din punct de vedere simbolic acest lucru este adevărat: ori de câte ori copilul Hristos se naşte într-un suflet, steaua se află acolo, îngerii cântă, iar magii vin să-i aducă ofrande. De mai multe ori în cursul istoriei s-a produs acest fenomen, când a venit pe lume un salvator al omenirii.

Iată o pagină care reflectă fidel ziua de astăzi, 25 Decembrie, sărbătoarea Crăciunului. Trebuie să vă arăt şi eu că sunt o victimă, deoarece mi se prezintă pagini pe care nu le cunosc şi apoi sunt obligat să vă vorbesc despre ele fără nici o pregătire prealabilă; aşa se întâmplă mereu. Veți spune că este foarte simplu, că

pot să aranjez cum doresc eu lucrurile şi astfel nu voi mai fi martirizat. Dar eu, prefer acest lucru, vreau să fiu mereu în fața surprizei, silindu-mă să mă aflu mereu în echilibru, ca şi acrobatul de la circ... Nu toată lumea acceptă neprevăzutul, mai ales că, în cazul nostru, lucrurile trebuie explicate într-o desfăşurare logică şi clară. Eu mă exersez, de ce spuneam că mă găsesc într-un circ, pe o sârmă, zi de zi? Pentru a dezvolta ceva. Aceasta este viața: mereu lucruri neprevăzute. Iar când nu gândim astfel, să putem face față unor lucruri teribile, spunându-ne “aceasta este viața”, atunci trebuie să ne spunem: “trebuie să rezistăm, să acceptăm şi astfel vom putea avansa”. Dar majoritatea oamenilor nu gândeşte astfel. Oamenii gândesc mereu că drumul le este presărat continuu cu flori, că vor fi mereu gratulați, că nu vor exista niciodată critici, accidente, nenorociri; iar când li se întâmplă ceva, ei clachează repede..., nu îşi imaginează că viața este plină de surprize. Iată cum văd eu lucrurile. Pentru a mă exersa, vă spun să-mi alegeți pagini care nu le cunosc, nu le ştiu, dar în câteva secunde încerc să mă pregătesc; da, în câteva secunde..., dar rugați-vă pentru mine, este foarte delicată această problemă...

Acum, în privința Crăciunului, vă mai amintiți poate, că a fost prima conferință pe care am făcut-o venind din Bulgaria. Apoi, a fost ceva neprevăzut în acele momente: înainte de a veni la conferință, am încercat să spăl ceva, lăsând apoi, robinetul deschis, luându-mă cu treburi. Sora care mă găzduia a venit puțin mai târziu îngrozită, spunându-mi că a avut loc o mare inundație în casă, apa curgând peste tot, peste vecinii de la parter; iar eu îmi spuneam ce succes a fost, ce abundență, ce semn favorabil!... Am spus, curge!..., da, am uitat robinetul deschis şi apa a năvălit peste tot în lipsa mea. Era tocmai ziua conferinței: “Dacă nu vă naşteți din apă şi din foc - adică din spirit - nu veți intra în Împărăția Domnului şi nu veți dobândi viața veşnică”; iar eu m-am oprit asupra apei şi focului, acelor două principii, masculin şi feminin, interpretând din punct de vedere astrologic, alchimic şi cabalistic, ceva nou... De ce am ales astfel? Pentru că aceasta este semnificația Crăciunului. Crăciunul este o sărbătoare al cărui sens nu a fost înțeles de foarte mulți creştini. Crăciunul reprezintă naşterea Copilulu Divin, al lui Iisus, Copilul Regal. Dar, ce mister se află în spatele acestei naşteri!... Stă scris: “Dacă nu vă veți naşte din apă şi din foc, nu veți intra în Împărăția Domnului”. Aici se subînțelege a doua naştere, fiindcă Iisus vorbind astfel în fața lui Nicodim, l-a mirat foarte mult pe acesta, care l-a întrebat: “Cum să ne mai naştem încă o dată, când suntem deja vârstnici?” El nu a înțeles foarte bine spusele lui Iisus...

Conferința care trata acest subiect concluziona că trebuie să se nască în noi acest copil care este Hristos şi care poate face minuni, fiind singurul care înseamnă cunoaştere şi puritate. Dar creştinii nu se prea gândesc la acest subiect, cum să ajungem să ne naştem a doua oară. Trebuie să regăsiți aceste conferințe. Acum, bineînțeles, dacă mă opresc asupra laturii simbolice, mă întreb unde au găsit Inițiații aceste simboluri, înaintea naşterii lui Hristos? Da, au existat Inițiați înaintea venirii lui Iisus, ființe trimise de Cer, pentru a crea religii noi; ei s-au născut a doua oară, i-am menționat şi eu în conferințele mele. Cum s-au născut ei pentru a doua oară? Cel care nu se naşte a doua oară, nu poate face lucruri celeste, extraordinare, ceva pentru binele omenirii. Dacă şi creştinii doresc acest lucru, dacă doresc să se asemene lui Iisus, ei trebuie neapărat să se nască pentru a doua oară.

Acum, doriți să ştiți dacă Iisus s-a născut a doua oară?... Ei bine, da. Când? În cel de-al 30-lea an al vieții sale, când a venit din Himalaia, din India şi când a fost botezat în apa Iordanului de către Ioan Botezătorul, moment în care asupra lui s-a coborât Duhul Sfânt. Aici este a doua naştere a lui Iisus. Se menționează în cărți că, atunci s-a auzit o voce din cer care spunea: “Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Apoi Iisus a început să facă lucruri extraordinare, divine.

Oare discipolii Fraternității pot primi şi ei această fericire, pe care o aduce a doua naştere? Bineînțeles, pentru asta lucrăm aici; medităm, ne rugăm, ne purificăm, pentru a deveni receptori ai Duhului Sfânt, ai lui Hristos dacă vreți.

Este posibil. Dar, de ce nu ne gândim noi la toate aceste lucruri? În loc să ne pregătim pentru a doua naştere, unii din noi se ocupă de altceva, ei mănâncă, beau, petrec, deoarece este sărbătoare şi o sărbătoare trebuie sărbătorită!... Da, în animalitate, în loc să fi trăit întreg anul pentru a putea primi, acum, această scânteie, acest spirit, pentru a acţiona apoi după regulile şi legile divine.

Cum să îi facem acum pe creştini să priceapă că noi toţi avem aceeaşi misiune, de a ne naşte a doua oară? Nu, nu ne gândim la aşa ceva, citim, facem orice, numai eforturi şi renunţări nu dorim să facem ca să ajungem aici. Există foarte puţini oameni, consideraţi nebuni, buni de puşcărie, care totuşi se gândesc la aceste lucruri. Da, Crăciunul înseamnă a doua naştere. Indiferent că ea se produce într-o iesle, cu un bou într-o parte şi un măgar într-alta; eu v-am explicat că a doua naştere se face în plexul solar, da, în plexul solar se găseşte ieslea. Ce este 25 Decembrie? Este constelaţia Capricornului, Soarele se găseşte în Capricorn, iar aceasta simbolizează mereu munţii, peşterile, subteranele şi aici găsim şi simbolul lui Saturn. Iar boul şi măgăruşul sunt, de asemenea simbolurile lui Saturn; da, v-am mai spus că aceştia mai simbolizau splina şi ficatul; că, în aceste subterane, în aceste grote şi iesle, în întuneric, cînd zilele sunt cele mai scurte din an, iar nopţile sunt cele mai lungi, aici sub semnul lui Saturn, în Capricorn, în acest moment, Copilul Iisus a putut să se nască. De ce? Deoarece în timpul anului, mai ales vara, există munca, activitatea, în timp ce iarna multe lucruri se opresc, ne găsim în rugăciune, în meditaţie, în reculegere şi în frig, deci avem mai multe condiţii să pătrundem în profunzimea fiinţei noastre şi să găsim condiţiile propice naşterii copilului. Plecând de la 25 decembrie, zilele cresc, soarele intră în constelaţia Vărsătorului, care reprezintă apa, botezul, viaţa care curge, apar alţi curenţi, alte momente...

Dacă ne oprim apoi asupra laturii simbolice, acest lucru ne va lua ceva timp, dar pe scurt vă pot spune că Soarele intră apoi în constelaţia Peştilor, acolo unde se găseşte momentul pescuitului, când Iisus le spunea discipolilor săi că acum sunt pescari. În Vărsător, apa era cea care curgea, iar în Capricorn erau lucrurile cele mai grele, reculegerea, meditaţia. Unde se găseşte Fecioara? De ce se spune că El s-a născut dintr-o Fecioară? Simplu, pentru că la miezul nopţii, la 25 Decembrie, în emisfera nordică, ce se găseşte pe cer? La ascendent, la orizont, se află consteleţia Fecioarei, care începe să apară. Deci, aşa se spune că Iisus s-a născut din Fecioară. Iar sus pe cer, se găseau atunci constelaţia Orion şi cele trei stele care reprezentau pe cei trei magi.

Dacă v-aş vorbi acum din punct de vedere al echinocţiilor şi solstiţiilor, există cele patru sărbători: Crăciunul, Paştele, Sfântul Ion, iar toamna, Sfântul Mihail. Sunt lucruri extraordinare de spus în legătură cu aceste sărbători, cunoscute din cea mai îndepărtată antichitate, ele rămân mereu repere astronomice, astrologice. Ce sunt echinocţiile? Soarele se află într-un anumit punct pe cer, iar zilele sunt egale cu nopţile; acest lucru se întâmplă primăvara şi toamna, în zilele de 22-23 ale lunii martie, în Berbec şi ale lunii septembrie în Balanţă; apoi, există solstiţiile de vară (iulie) şi de iarnă (24-25 decembrie).

Iată cum plasau Iniţiaţii moartea şi învierea, în funcţie de sosirea soarelui la 22 martie, când există o încrucişare între ecliptică şi ecuator, ea însemnând crucificarea, iar câteva zile mai târziu urma învierea. Toate acestea sunt legate de latura astrologică. Dacă ar trebui să ne oprim asupra Vărsătorului, fiindcă acum ne găsim în această perioadă, de aproximativ 2140-2160 de ani, adică cât durează fiecare semn, fiecare grad în zodiac, având 72 de ani; astfel pentru un singur an, adică cele 12 semne ale Zodiacului, “anul lui Platon”, înseamnă aproape 25.000 de ani tereştri; da, aceasta este semnificaţia unui an solar... Dar cum ne aflăm în Vărsător, ar trebui să vorbim mult pentru a afla ce înseamnă aceasta: este viaţa, apa care curge din abundenţă pentru a însufleţi, pentru a stimula omenirea. În Vărsător se vor produce destule lucruri, trezirea conştiinţei, mari descoperiri, inundaţii şi tot soiul de evenimente datorate lui Saturn şi Uranus, care conduc acum şi care sunt destul de puternice ca să schimbe cursul lucrurilor. Mă opresc aici, deoarece mai sunt foarte multe de spus... Merită ca discipolul să înţeleagă bine importanţa Crăciunului şi să facă toate eforturile pentru a doua naştere;

pentru că rezultatele vor fi inexprimabile, nelimitate, apar posibilităţi noi, extraordinare, trăim o viaţă nouă, înnotăm în lumină, suntem plini mereu de iubire şi bunătate, nu ne gândim decât să-i luminăm pe oameni, să-i ajutăm, să-i încălzim.Uneori apar anumite posibilităţi peste limita normală, revelaţii, descoperiri, puteri, dar esenţialul înseamnă iubirea; toate celelalte lucruri pot veni, dar adevăraţii Iniţiaţi au căutat mereu Iubirea, sursa, viaţa care curge; apoi pot apare înflorirea şi creşterea, rezultate în toate domeniile, civilizaţii şi culturi care apar în jurul apei. Iată consecinţele, dar esenţial pentru Iniţiaţi a fost apa, iubirea. Deoarece, acolo unde se găseşte iubire, se va găsi orice. Când apa curge, plantele, arbuştii, insectele, păsările, animalele, oamenii, vin să se instaleze împrejur; când apa dispare, totul dispare..., ultimii care rămân sunt arborii, dar şi ei se vor stinge încet în lipsa apei.

Deseori, unii îmi spuneau că nu merită să-i iubeşti pe oameni, că ei sunt răi, criminali. Eu le răspundeam că cei care judecă aşa şi-au pierdut izvorul lor interior, care nu mai curgea... Deci, simbolic vorbind, ei nu mai aveau nimic: nici plante, adică gândurile cele mai bune, sentimentele cele mai bune, inspiraţiile cele mai reuşite, cultura şi civilizaţia, viaţa, trepidaţia, un entuziasm interior, apa care curge...; oamenii care doreau aceasta aveau o filosofie deplorabilă, fiindcă au fost jigniţi şi s-au închis în ei, începând să urască... Ei se pedepseau pe ei, în timp ce ceilalţi continuau să mănânce, să bea; da, iar ei doreau să-i pedepsească pe ceilalţi... trebuie să lăsăm să ţâşnească izvorul, chiar dacă ni s-a făcut cel mai mare rău posibil; astfel vom învinge orice. Cum se face că oamenii cei mai eruditi, mai înţelepţi, mai inteligenţi, nu au înţeles aceste lucruri? Ei îşi spun că nu merită să fii bun, să fii fericit şi astfel îşi închid sufletul. Aceasata dovedeşte faptul că ei nu au trecut printr-o şcoală iniţiatică, nu au avut dascăli buni, nu au trăit în viaţă binecuvântarea de a întâlni modele, exemple; ei şi-au dorit să fie proprii lor maeştri şi astfel s-au distrus... Dacă vreţi, totuşi, să învăţaţi ceva, venind într-o şcoală iniţiatică, trebuie să fiţi atenţi la un singur lucru; v-am mai spus-o de atâtea ori, dar voi aţi zâmbit, nu m-aţi crezut; eu nu cunosc nici istorie sau geografie, nici anatomie sau fiziologie, nici psihologie, nici astronomie: eu cunosc numai un singur lucru. Când aveam 5-6 ani rămâneam ore întregi minunându-mă şi privind apa care ţâşnea din pământ; aşa mă găseau ai mei, privind limpezimea şi puritatea apei... Ce înseamnă aceasta? Am înţeles-o prea târziu, de-abia ieri, alaltăieri..., că exista ceva în mine, nu întâmplător, ceva care era atras de apa care curgea... Ce să-i faci, când eşti născut sub semnul Vărsătorului, apa domină!... Iată de ce simbolul celor două mâini prin care curge apa, este simbolul Vărsătorului, iar constelaţia sa va juca un rol excepţional în această epocă; eu cred că este bine să puteţi capta toate aceste emanaţii în chip armonios şi binefăcător. Altminteri, dacă nu suntem în armonie, dacă nu ştim să ne acordăm la aceşti curenţi, Vărsătorul nu este de loc milos şi iertător, ci va tulbura şi va răsturna totul în cale... Vedeţi cazul bombei atomice, ea a apărut sub semnul Vărsătorului, la fel ca armele sofisticate, rachetele, avioanele, farfuriile zburătoare... Înainte era semnul Peştilor, când s-a reuşit dominarea elementului apă, prin apariţia vapoarelor, etc.; acum, sub semnul Vărsătorului, se încearcă dominarea elementului aer, el este explorat şi se vor face lucruri formidabile cu aerul... După aceea, bineînţeles, vor apărea alte elemente...

Dacă ar trebui să vă explic unde se găseşte Irod şi cum se numeau magii, din ce ţări veneau, ei bine, aceste lucruri ne vor duce departe... Dar, să spunem totuşi câte ceva... Cum se numeau cei trei magi? Sunteţi la curent, nu-i aşa? Deci, nu trebuie să-i mai numesc... Ei, dar unii dintre voi se gândesc, acum, dacă eu îi mai ştiu?... Pentru a vă dovedi aceasta, iată-i: Baltazar, Gaspar, Melchior. De unde veneau ei? Din Mesopotamia, din Persia, din Etiopia, da, trei ţări... Toate evenimentele de acolo, chiar şi Învierea, sunt însemnate în latura astrologică. Dar, ajunge pentru moment... Toate acestea sunt lucruri preţioase, adevărate, iniţiatice, nimic nu este întâmplător, totul este simbolic...

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE.

Un minut de meditaţie.

Rugăciune:

Doamne, nu-mi da prea mult, ca să nu Te uit, şi nu mă lipsi de prea mult, ca să nu mă revolt.

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferința din 28 Iulie 1968

*A primi **şi** a d**ă**rui - partea întâi*

Lectura meditației zilei.

Pentru a se elibera, ființa umană trebuie să permită individualității sale (natura sa superioară) să se manifeste, degajându-se de influența personalității sale (natura sa inferioară).

Pentru a avea o idee clară despre personalitate şi individualitate, trebuie să vă dau câteva imagini, iar una dintre cele mai bune vine, de altfel, de la cuvântul "persona" - ea este o mască, un om care-şi pune diferite măşti pe chipul său, îşi schimbă personalitatea, dar rămâne mereu acelaşi. Iată că teatrul ne va da o idee exactă, un actor, un artist care este obligat să joace mai multe roluri, şi în fiecare piesă este îmbrăcat altfel, joacă în alt mod, se manifestă diferit. Iată ceea ce reprezintă personalitatea: rolul pe care îl joacă, pentru puțin timp, pe care-l schimbă apoi, dar omul însuşi rămâne neschimbat, rezistă timpului. Această comparație este foarte potrivită pentru personalitate. Aşadar ființa umană, care trebuie să trăiască o încarnare, o existență, se îmbracă, îşi pune o mască, ceea ce înseamnă că îşi ia o personalitate şi se manifestă într-un fel sau altul, este femeie sau bărbat, şi iată că într-o altă reîncarnare revine un altul, cu o altă personalitate, dar de fapt, el este mereu el însuşi. Atunci, acest "el însuşi" care rămâne este etern, nemuritor, iar "persona", ea este trecătoare. Iată, ceea ce este personalitatea. Ca în teatru.

Şi tot ceea ce rămâne, care se înscrie ca o moştenire, ca o bogăție, din toate achizițiile, din toate uceniciile prin care a trecut în timpul vieții, tot ce rămâne înscris şi care trebuie transmis de la o reîncarnare la alta, este deci, ceea ce se păstrează în individualitate. Iar personalitatea se duce, dispare, nu mai rămâne nici o urmă de ea. Dar, toate achizițiile, toate bogățiile, toată înțelepciunea, acumulate, rămân moştenire, ca o bogăție inseparabilă de individualitate.

Atunci, individualitatea poate fi comparată cu soarele, şi personalitatea cu luna. Şi, ca şi luna, ea este schimbătoare, tot timpul se modifică, fără o lumină proprie, şi fără un centru ca soarele; *personalitatea este şi ea schimbătoare, instabilă şi fără centru, pe când individualitatea este ca soarele, mereu strălucitoare, luminoasă, puternică.*

Şi acum, când vă întrebam ieri pentru cine lucrați?... Dacă lucrați numai pentru personalitate, adică pentru ceea ce se schimbă, se transformă, şi care în final nu vă va lăsa nici o urmă, atunci toată munca, toate bogățiile, toate achizițiile sunt pierdute, risipite, ați lucrat în zadar. Iar acum, pentru a ne face o idee mai clară despre când şi unde lucrăm pentru personalitate şi unde lucrăm pentru individualitate, trebuie să analizăm câteva exemple din viață.

Care este cea mai puternică, cea mai remarcabilă calitate a personalității? Ei bine, ea vrea întotdeauna să ia, să posede, să se cramponeze, să rețină, să păstreze, să amplifice. Atunci, în acel moment, ea lucrează, dar în domeniul intelectului, al inimii şi al voinței, pentru că personalitatea este o trinitate, şi ea - ceea ce nu v-am spus - *personalitatea este o trinitate răsturnată. Individualitatea este o altă trinitate, dar redresată, aşezată.* Asta înseamnă că personalitatea gândeşte, simte şi acționează, dar într-un scop cât se poate de egoist, egocentric, de acaparare, de îmbogățire, şi în acel moment, dacă nu există alte persoane sau alte forțe care să-i împiedice această tendință, care este cu adevărat o tendință posesivă, egoistă, ea se irită, devine răutăcioasă, crudă, vindicativă, răuvoitoare, nocivă, ea se înarmează, şi iată toate manifestările personalității, care vrea să

păstreze ce-a câştigat, ceea ce vrea ea. Aşadar, toate gândurile sunt îndreptate mereu către ea, adică către a lua. Inima, adică sentimentele, sunt permanent orientate către ea, către bucuriile vieții, iar voința sa este tot timpul axată pe ideea de a acționa în folosul său. Iată ce este personalitatea.

Pe când, individualitatea, oh, ea vrea să țâşnească, să strălucească, să dea, ea vrea să lumineze, să ajute, să susțină. Aşadar, ea dă ceva de la ea, propagă ceva, emană ceva, dar ce anume? Ei bine, ceva ce nu e personal, precum personalitatea, ceva impersonal. Ea vrea să facă eforturi, să se angajeze, să se sacrifice, să-şi arate abnegația, renunțarea, sacrificiul, generozitatea, şi iată de ce, ea nu reține nimic, nu păstrează, nu se irită dacă vine cineva să ia, se bucură să vadă că ceilalți se hrănesc, se adapă, se luminează, ea e fericită şi mulțumită. Şi individualitatea posedă o inteligență, o inimă şi o voință. Astfel, inteligența ei înseamnă strălucire, inima ei încălzeşte, iar voința ei înseamnă însuflețirea, eliberarea celorlalți.

Iată deci, cele două naturi, complet diferențiate, dar existând împreună în acelaşi corp, aruncate la un loc, iar omul, ca o entitate, care nu se cunoaşte pe sine, încă, este solicitat de cele două forțe, de cele două puteri, de cele două legi, una egocentrică, iar alta heliocentrică. Sau, dacă vreți, *o forță care este centripetă, iar alta care este centrifugă.* Iar omul se află între cele două forțe. Şi dacă el se apropie de personalitate, adică spre concepțiile, filozofiile, înțelegerile egoiste, obişnuite, omeneşti sau animalice, în acel moment este prins în ghearele personalității de acest curent egocentric, şi astfel ajunge să muncească pentru a satisface personalitatea... fără a-şi da seama că acest curent vine dintr-o altă regiune. Toată lumea găseşte normal, normal să muncească numai pentru sine, să nu se ocupe niciodată de alții, de a putea chiar să-i înlăture, să-i zdrobească, să-i elimine, să îi domine, să-i persecute, pentru ca personalitatea să triumfe, să domine, să se îmbogățească.

Iar în această situație, adică această atitudine, este atât de propagată, atât de naturală, încât dacă veți povesti altora că ar trebui să fie altfel, ei vor fi stupefiați, vă vor privi ca picați din lună. Lumea întreagă găseşte că e normal să câştigi, să delapidezi, să înşeli, să-i manipulezi pe ceilalți, să-i îmbrobodeşti, să umbli cu vicleşuguri, este atât de firesc, de normal, ce-ar mai fi de spus! Astfel, lumea întreagă este subjugată acestui cuvânt. Aşa merge lumea! Ei da, dar rezultatele, consecințele şi toate situațiile, ah, nu mai sunt atât de luminoase, de fericite, minunate, pentru că, fiind acum în serviciul acestei personalități, care nu se gândeşte decât la ea însăşi, omul este obligat, forțat, să încalce multe reguli, legi, prescripții, calități, bunătate, devenind ceva antipatic, dezagreabil, fraudulos, crud, arogant, contrar oricărei morale divine. Apoi, desigur, dacă exagerează, depăşeşte limitele, vrea să înghită tot, să ia tot, să absoarbă tot, atunci vor apare repercusiuni, reacții, riposte, un întreg război se va dezlănțui împotriva lui. Şi astfel va fi atacat până la distrugere, va primi lecții, lovituri, din când în când, va înțelege, poate, că este sclavul exclusiv al personalității. Consecințele nu vor fi îmbucurătoare, mai devreme sau mai târziu el va fi maltratat, detestat, urât, chiar de către proprii copii, de soția sa, de vecini, de părinți şi va deveni crud, implacabil, rigid, ca atâția alții. Există atâtea exemple... Balzac, acest observator care a analizat, ca nimeni altul, natura umană, ne-a dat ca exemple în romanele sale tot felul de tipuri, individualități, personalități, monştri, de lăcomie sau generozitate. Şi el nu este singurul...

De aceea, eu continui să vă vorbesc, pentru a vă fi mereu mai clare toate detaliile, toate nuanțele, deşi sunteți la curent “grosso modo” cu ce reprezintă personalitatea şi ce individualitatea, aceste două naturi. În timp ce există şi alții, care sunt educați, instruiți, bine dezvoltați, şi lor li s-a revelat ceea ce este natura sublimă, superioară. Ei încearcă să intre, astfel, în celălalt curent!... Să dezvolte acum, alte calități; acea calitate care era ascunsă, aceea de a da, de a străluci. Iar pentru a realiza toate acestea există virtuți, pe care le-am enumerat, nimic altceva decât strălucirea, proiectarea centrului către periferie pentru a smulge ceva, a da ceva, a sacrifica ceva, din sine însuşi. Astfel, veți fi obligați să învingeți în voi înşivă toate aceste tendințe ale personalității, frica, teama de a muri de foame,

mizeria, toate aceste temeri vor fi învinse de către natura superioară, care vă străluci, va da, va ţâşni, va curge. Atunci toate aceste calităţi, care sunt menţionate în religie abnegaţia, sacrificiul, renunţarea, nu sunt altceva decât manifestări ale individualităţii, care face eforturi de a se uni cu Domnul, fiindcă aşa ceva este Dumnezeu.

Pentru a înţelege acum ce este personalitatea, ei bine, să luăm ca exemplu pământul şi luna. Pământul, care ia, ia, ia, care primeşte, absoarbe mereu, nu dă nimic cosmosului, aşa cum o face soarele. Poate, el străluceşte puţin, văzut de pe Jupiter sau Saturn cu telescoapele - dacă ar fi posibil aşa ceva - da, sărmanul Pământ va străluci puţin, ca şi luna, ca şi celelalte planete, dar această lumnină nu vine de la sine, fiindcă pământul este incapabil s-o producă, fiindcă este egoist. Deci, toţi oamenii care sunt egoişti, egocentrici, personali, nu pot să facă să strălucească lumina, fiindcă lumina nu este altceva decât ceva detaşabil, care scapă sau se desparte de persoană, deci nimic altceva decât bunătate, iubire, generozitate, căreia nu îi este frică şi teamă, da, *în lumină, nu există frica şi teama.* În timp ce, toţi ceilalţi care nu pot ajunge la acest grad, de a da, de a străluci, de a scânteia, rămân şterşi, opaci şi devin pesimişti, trişti, mahmuri...

Iată, dragii mei fraţi şi surori, noile noţiuni care vi se dau, pentru a înţelege lucrurile. Şi când vom deveni strălucitori, luminoşi, uşori, destinşi, dilataţi, încântaţi, a doua lege va veni. Prima era mereu de a lua, de a lua, în ciuda tuturor, chiar călcând peste cadavre, distrugând lumea... de a lua pentru a ne îmbogăţi, a avea, a poseda. Pentru a avea toate acestea, eşti obligat să încalci legi, iar defectele apar apoi, defecte care nu sunt altceva decât manifestări ale acestei legi principale, de a lua, de a absorbi...

Priviţi acum, ce este acum personalitatea, dintr-un alt punct de vedere: ea nu este nimic altceva decât o prăpastie care înghite tot. Iar individualitatea este un torent, un fluviu, un râu, un vârf înalt. Şi alături abisul, care înghite tot, ia tot. Este o altă imagine a personalităţii. Desigur, există de lucru şi în prăpăstii, dar un alt fel de lucru. Pentru a vă arăta că soarele este reâncarnarea acestei legi de “a da”, voi arăta că pământul este încarnarea legii de “a lua”. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dă nimic, dar el păstrează pentru el, produce fructe, flori, dar numai pentru el. Credeţi că de flori, de fructe beneficiază şi alte stele? Nu! Ele sunt acolo pentru el însuşi, pentru locuitorii săi, pentru copii. Pământul profită deci, ia, şi face ceva cu ce a luat. Personalitatea, de asemenea, produce ceva, dar păstrează tot pentru ea, în timp ce soarele care produce ceva trimite acest “ceva” foarte departe, în spaţiul infinit pentru ca şi alte creaturi să beneficieze, să profite.

Iată deci, două legi pe care analiza mea le-a găsit, cu exactitate. Fizica, matematica, mecanica, vin să întărească cercetările mele. Veţi găsi peste tot: legea absorbţiei şi a difuziei, adică a propagării. Iar soarele este reâncarnarea, modelul, prin excelenţă, al acestei legi a strălucirii, a izbucnirii şi atunci el dă, dă, dă... Vă spuneam că aveţi nevoie de a schimba ceva în voi, în natura voastră, pentru a nu mai suferi fără încetare. Şi ce-o fi dacă am ieşi puţin din această stare de absorbţie, de posesie, egocentrică, a personalităţii, şi am învăţa legea contrară? În lume nu vedeţi decât atât, a lua, a fura mereu, cu abilitate sau nu, iar cel care se păcăleşte, plăteşte pentru ceilalţi.

Dar, unde se poate învăţa, acum, noua lege care va salva omenirea? Lângă cine? Fiindcă toată lumea găseşte că este normal să furi, să înşeli, să păcăleşti. Atunci, dragii mei, unde să mergem să învăţăm noua lege divină, în toată splendoarea ei, în toată plinătatea ei? Ei, la răsăritul soarelui, stând pe stâncă şi aşteptând să vedem manifestarea sublimă a acestei legi a individualităţii, a spiritului, a divinităţii, această izbucnire, această generozitate, acest dar al sinelui. Ei da, dar priviţi, priviţi, şi nimeni nu vă explică ce se întâmplă, şi cum să interpretaţi, puteţi privi întreaga viaţă răsăritul soarelui şi să continuaţi să fiţi influenţaţi de legea pământului. Să fiţi legaţi de pământ şi să nu fiţi încă legaţi de soare. Dar, când vine cineva şi ne explică ce înseamnă răsăritul soarelui, ce învăţăm acolo, atunci totul devine formidabil. Vedeţi atunci, puterea, grandoarea, imensitatea acestei legi de a da, a da, a da, şi dacă înţelegeţi aceasta, veţi încerca să schimbaţi totul în voi, veţi încerca să faceţi sacrificii, mici renunţări, eforturi,

să cedați, să rupeți ceva din voi, să vă bucurați că ați reuşit să faceți ceva mic, care să semene cu soarele. Oare acesta este adevărul? Nu încă. Vă spuneam că există lucruri neînțelese în legătură cu soarele, şi iată că totul este nou, nou, pentru toată lumea. Spuneam: “Iată, trebuie să devenim ca el”. Desigur, altfel vom fi mereu întunecoşi, mizerabili, lamentabili, demni de dispreț. Atunci când ne vom decide să ne schimbăm, să dăm indiferent ce - un sacrificiu -dar fără a aştepta recompensă, fiincă soarele nu aşteaptă recompensă, el dă şi nu aşteaptă. În timp ce aici, sunt oameni care se sacrifică puțin, dar aşteaptă să primească ceva, cel puțin o laudă, o mulțumire, un compliment. Ei bine, atunci apare pământul, soarele dispare..., trebuie mers sus, foarte sus, încă, încă..., iar ceea ce vă spun acum nu este pentru oamenii rudimentari, ci pentru discipoli, adică pentru copiii Domnului, care vor să-i semene Tatălui, care vor să devină aemenea Lui. Cum să devenim ca El? Ah, trebuie găsit acest secret. Secretul, esențialul, este de a face eforturi, de a se priva de ceva, cât de mic, de a smulge ceva, de a da din tine însuți puțin, până a da toată viața, deci acesta este cel mai mare dar. Fiindcă, există mulți care dau câte ceva, oh, la la la, dau cerşetorilor bănuți, şi se spune, pe undeva, că vor ajunge în Paradis, fiindcă acolo se găseşte milostenia! Ah, ah, ah, dacă ar fi fost aşa! Dacă atât ar fi fost de ajuns pentru salvare, atunci o mulțime de oameni ar fi reuşit să o facă. Dar, nu înseamnă nimic lucrul acesta; este zero. În interior nu se sacrifică nimic, din slăbiciunile, pasiunile, mâniile, aviditățile noastre. Iar în exterior, dăm câteva fărâmituri, câteva haine găurite şi uzate, pantofii rupți, ceva care este inutil, de care trebuie să ne debarasăm, o mobilă zgâriată, şi atât, iată ce oferă oamenii... Dar de a da, de a smulge, a extirpa ceva din propriul caracter, nu mulți oameni o fac, şi aici se află adevăratul sacrificiu. Oh, ce lungă şi vastă este această problemă, voi încerca acum s-o reduc, s-o condensez, fiindcă, dacă ne-am opri asupra exemplelor întâlnite în viață, câte cazuri nu am găsi...

Iată, în rezumat, răsăritul soarelui, soarele însuşi, pot reprezenta pentru noi cel mai mare avantaj în a învăța, a ne exersa să dăm, altfel ne vom afla mereu în întuneric, a dori numai să luăm, fără a acționa asupra altora şi a noastră înşine, asupra naturii însăşi, înseamnă să acționăm de o manieră dăunătoare, fără a vedea consecințele. Gânditorii, filozofii şi literații nu s-au aplecat până la capăt, spre a vedea cum acționează aceasta. Ei bine, iată, înăuntru se produc acumulări, fermentări, putreziciuni, şi apoi apar la masă viermii, şobolanii. Atunci omul începe să fie în pericol. A fi prea egoist, prea singular, aceasta înseamnă blocarea multor canale. De ce? Pentru că atunci nu este nimic care curge, priviți, de exemplu, un izvor. Ce există lângă izvor, când apa este infectată, când izvorul seacă? Ah, atunci există impurități, există frunze, lucruri care stagnează... Şi apoi, există ploaia, noroiul. Şi iar fermentări, mici larve, râme, broaşte, mormoloci, toate mizeriile, urmate de o odoare de nesuportat, şi asta pentru că, pur şi simplu, izvorul a secat! Aceasta este personalitatea. _Personalitatea este un lucru stagnant_, din alt punct de vedere, cu toate că este activă, energică, descurcăreață, da, nimic nu este mai descurcăreț decât personalitatea. Ea se descurcă! Pentru că ea vrea să mănânce, să bea, vrea să se joace, deci este cea mai descurcăreață. Din acest punct de vedere, ea este activă, dinamică, este extraordinară. Individualitatea nu este aşa, ea nu este atât de descurcăreață, nu, nu, nu. Ea nu este atât de activă, de dinamică, promptă, rapidă, violentă, nu, nu. Ea este mult mai calmă, mult mai liniştită, se opreşte uneori, dar ce este formidabil la ea, este că mereu curge, curge, şi redă, fertilizează, luminează, însuflețeşte. Iată ce este formidabil.

Atunci, deci individualitatea reprezintă izvorul, şi personalitatea - este prezentă aici individualitatea se opreşte - devine mocirlă, nelinişte, este rău mirositoare. Aceasta, pentru că a acumulat prea multă mizerie, multe lucruri inutile. Dar, când individualitatea începe să se manifeste, oh, la la la, este uimitoare această abundență, această iubire, bunătate, puritate, lumină şi generozitate, toate aruncate asupra omului, care este spălat, curățat, strălucitor şi fericit. Fiindcă atunci când te speli, eşti curat, te simți mai lejer, mai bine dispus, murdăria s-a dus, altfel devine apăsătoare. Când nu ştii să te speli, nici măcar nu vezi clar. Da. Când te speli pe ochi, vezi mai bine, înțelegi mai bine, te simți mai

bine. Prin simpla spălare a feței, dimineața, declanşați în voi o inteligență, percepții foarte clare, iar dacă rămâneți nespălați, veți vedea că ceva nu merge.

Atunci, dragii mei, începeți să mă înțelegeți? Câte unul doreşte să crească, să se depăşească, să evolueze, ei bine, este foarte uşor. “ Cum uşor, veți spune, de foarte nulți ani eu lucrez, fac ceva şi nu evoluez.” Ah, pentru că esențial, aici, este legea strălucirii, aceea de a da, a sacrifica, pe care n-ați aplicat-o. Tot ceea ce faceți este să adunați, chiar când citiți, când studiați, da, mereu să iei, să te îmbogățeşti. Numai atunci când începeți să dați ceea ce ați adunat în universități, ori în cărți, sau în orice altă parte, atunci, în acel moment, veți reuşi. Ei muncesc, dar mereu pentru a lua, pentru a creşte, a deveni mai puternici, a crea ramificații, dar ele sunt adevărate tentacule pentru a lua, nu pentru a da; oh, la la, şi cineva îmi va spune:” Dar ce-mi povestiți, eu sunt condus de legea extinderii, a caselor, a sucursalelor, care este chiar legea individualității”.

Chiar Iisus, care cunoştea toate aceste lucruri, dar nu le-a prezentat aşa, nu le-a explicat aşa, pentru că nu erau condiții, erau necesari ani de zile, iar el nu avea timp, era foarte limitat de timp, a trebuit să... Dar, când înțelegi bine lucrurile şi le măsori cu principiile, cu regulile Învățământului nostru, vom vedea că Iisus cunoştea, cu exactitate aceste lucruri. Şi dovada, când s-a prezentat tânărul care spunea:” Aş vrea să te urmez, aş vrea să fiu ca Tine, Doamne”, el i-a spus:” Ai îndeplinit poruncile?” “ Ah, da, da”, spuse el, “ Bine, uite ce-ți mai rămâne, să dai tot, să împarți tot, întreaga ta bogăție, şi apoi, urmează-mă”. El a reflectat, nu ajunsese încă acolo, nu a înțeles ce era de dat, de lepădat, şi nu l-a urmat!... De ce i-a cerut Iisus aşa ceva? Pentru că El cunoştea cele două legi: *aceea de a lua, şi aceea de a dărui*. Pentru ce să dai? Pentru a te elibera, pentru a-l putea urma şi deveni ca soarele, fiindcă soarele dă şi pământul primeşte. Ah, tânărul nu era încă evoluat, capabil să înțeleagă.

Ei, nu este oare acelaşi lucru? Acelaşi lucru, sub diferite forme, vedeți. Acum, cei care au înțeles că, urcând pe stâncă, la răsăritul soarelui, privesc soarele cu alți ochi, oh, la la, vor avea rezultate fantasice, pentru că totul se află în înțelegere. Astfel, dacă nu înțelegem importanța acestui fenomen reprezentat de răsăritul soarelui, nu am beneficia nici dacă am privi ore în şir, sau ani de zile, aproape toată viața. Pentru că omul nu va ajunge să declanşeze lucruri magice, formidabile, înăuntrul lui; numai prin înțelegere profundă şi adevărată se pot declanşa lucrurile, atunci omul se va transforma mult mai rapid, va deveni ca soarele şi va începe să dăruiască, să dăruiască, să dăruiască. Cum se va simți apoi? Ca niciodată. Va constata că niciodată nu a fost atât de bogat, de lucid, de mulțumit, de fermecat şi împlinit, mai tare şi mai puternic, mai rezistent ca înainte. Şi înainte, înainte, se îmbăta, se sufoca, suferea, de ce? Pentru că era sub influența pământului, a personalității. Personalitatea îl clătina, îl dirija, îl proiecta contra zidurilor, a lumii, şi toată viața se derula între războaie şi bătălii.

Conferința din 28 Iulie 1968

A primi şi a dărui - partea a doua

Lectura meditației zilei.

Să ne amintim de sfatul dat de Iisus:” Chiar dacă cineva îți ia asta sau cealaltă, dă-i haina ta şi vino “. Ah, şi de ce? Pentru a semăna soarelui, pur şi simplu! Nu s-a spus chiar aşa: să-i semănăm soarelui, dar să putem deveni atât de puternici, deasupra fricii şi temerii, încât nu vom mai muri de foame niciodată. Această frică, temere, trebuie învinsă. De ce? Pentru că personalitatea este aceea care se teme, nu individualitatea. De ce se teme personalitatea? Fiindcă se simte izolată, sărmană, mică, nefericită, încearcă să se asigure, să învețe..., numai frica o împinge, temerea. Iar când există frică, nu poate exista iubire. Iubirea nu călătoreşte cu frica, acolo unde frica apare, iubirea dispare, iar unde este iubire nu există frică. Iată întreg mecanismul, performanțele personalității. Iată cum procedează ea, de ce îi este frică, cum acționează, rezultatele, consecințele,

greutatea, opacitatea, tenebrele, într-un cuvânt răul. În timp ce, cu cealaltă lege, a soarelui, oh, la la la, ce bogăție, ce bogăție!

Iată, omul înțelege, se află la mijloc şi ce ar trebui să facă acum? Trebuie să se îndepărteze din ce în ce mai mult de această personalitate, de care s-a apropiat într-atâta, care i-a aruncat plase să-l prindă, fiindcă astfel omul va lucra pentru ea, pentru a o mulțumi. Ea are mereu nevoie de hrană, de băutură, de femei şi omul se supune. Atunci, ea se teme şi îl ține. Şi cum a proiectat plase, tentacule, l-a acaparat şi el nu mai vede adevărul, ca şi caracatițele urmărite care aruncă în urma lor cerneală pentru a se salva. Astfel acționează personalitatea asupra omului. Omul nu vede ... politica şi scopurile ei. Ea are un scop determinat, dar nu-l vede, este orb, aleargă s-o mulțumească Şi care este mijlocul pentru...? Trebuie să ne îndepărtăm, foarte simplu, pentru că nu o putem ucide, nu o putem opri să mănânce ceva, să se îmbrace... Dar, îndepărtându-ne, efectul ei se va reduce, va fi mai rezonabilă, mai economică şi omul va supraviețui. Îndepărtându-ne, el se va apropia din ce în ce mai mult de cealaltă natură, individualitatea, adică soarele. Va începe să simtă căldura, lumina, viața, bunătatea, frumusețea, dilatația... Şi ca şi soarele, lumina se va transforma în aur, va fi mult aur înăuntru, înțelegeți, şi în acest fel omul se poate salva de personalitate, numai prin îndepărtare de ea şi prin apropiere de individualitate.

Şi ce este individualitatea? Un mod de a judeca lucrurile diferit, o filozofie diferită, un spirit diferit, este ideea, inteligența, înțelepciunea, adică apropierea către tot ce este rezonabil, inteligent, simțit, frumos. Şi cum individualitatea este nemuritoare, este foarte puternică, îi comunică toatecalitățile omului şi el se simte nemuritor, foarte puternic, calm şi sigur. Iată avantajele unui Inițiat, unui adevărat Inițiat care se depărtează din ce în ce mai mult de personalitate, pentru a se apropia din ce în ce mai mult către spirit, către inteligență, către această individualitate, cum o numim noi. Atunci el începe să nu mai simtă atacurile, răutățile, şmecheriile, toate lucrurile diabolice, se simte la adăpost fiindcă cealaltă, individualitatea, îi furnizează, îi comunică calitățile sale. Şi cum calitățile sunt formidabile, lui nu îi mai este frică, are o siguranță, o convingere absolută, o certitudine, o claritate, nu îi este frică, nu mai doreşte lucruri pe care personalitatea le doreşte, el se eliberează. Aceasta este eliberarea! Nu ne putem elibera acum de toate forțele cosmosului, totuşi. Ne aflăm în acest cosmos, trăim, dar a ne elibera de ghearele personalității, de tine însuți, de toate atracțiile, dereglările, calculele, de a le scoate din cap, din inimă, iată ce înseamnă adevărata eliberare. Vă este clar acum?

Ce este un adevărat Inițiat? Ei bine, el este mereu acelaşi, trage după sine personalitatea, dar nu îi dă ceea ce doreşte ea, o menține, o controlează, îi oferă cu picătura, pentru a nu muri repede, fiindcă nu ea este stăpâna! În casă nu mai stă scris: “Eu sunt stăpânul, dar personalitatea mea comandă”. Nu, nu mai este aşa. Nu, personalitatea este servitoarea mea, iar eu îi sunt patronul. Iată ce va spune un Inițiat. El nu o va ucide, ca toți oamenii, săracii, care nu înțelegeau nimic, numiți asceți, ermiți, dezechilibrați... lor li se inoculase faptul că aşa trebuiau să se biciuiască, să se masacreze, să stea pe cuie, să se bată, şi sărmana personalitate era inutilă apoi; nu aşa trebuia făcut, ci ea trebuia hrănită, spălată, nu pentru a merge către capricii şi combinații, ci pentru a fi o slujitoare... O lăsați pe servitoare fără hrană şi fără adăpost? Nu, nu-i aşa? Ce faceți cu servitorii voştri? Nu le mai dați să mănânce şi să bea? Ba da, ba da, dar servitorii vă conduc afacerile, vă domină... Bine, sunt şi cazuri când o servitoare îşi comandă patronul! Fiindcă îl dirijează prin stomac, îi prepară ceva şi cum el este lacom, nu mai vrea să se despartă de ea, se căsătoreşte cu ea, pentru simplu fapt că este controlat prin stomac. Sunt destule cazuri ca acesta, Dumnezeule!

Deci, servitoarea nu trebuie ucisă. Nu trageți asupra ei! Aprovizionați-o, dominați-o, controlați-o şi n-o lăsați prea mult în libertate, fiindcă ştie să-şi convoace vecinii, din când în când, şi atunci când veniți acasă nu veți mai găsi nici o sticlă, nimic, totul este gol, cioburi peste tot, fiindcă a fost ospăț în lipsa voastră. Iată de ce este capabilă personalitatea când inteligența lipseşte, ea a

mâncat tot, şi-a invitat prietenii din planul astral la o petrecere. Vedeţi, este formidabil, dar totodată purul adevăr.

Iată rezumatul. *Există două legi: a da şi a primi.* A primi, a lua, ţine de vechea învăţătură, a da nu este încă cea nouă. Mai trebuie ceva şi mai nou. Dar, sp spunem că noua învăţătură înseamnă a da. Şi care este darul cel mai mare? Când vorbim de daruri, nu este vorba de a dărui întotdeauna idioţilor, leneşilor, imbecililor, golanilor, criminalilor... ci de a dărui spiritelor luminoase, îngerilor, arhanghelilor, sfinţilor, profeţilor, şi mai ales bunului Dumnezeu. Să dai totul, totul, din propria-ţi viaţă. Atunci când ajungi să-ţi consacri viaţa Eternului, să dai, să dai şi nu să dai mici lucruri, mărunţişuri, ci să dai mereu, mereu forţe, iată gândurile, viaţa, nu există un dar mai mare ca acesta. Trebuie să ştiţi acestea. Omul nu poate ajunge aici, atâta timp cât este aproape de personalitate, pentru că personalitatea îţi schimbă hotărârile, te convinge, te asigură că eşti idiot, că nu trebuie să accepţi, te convinge şi astfel nu vei ajunge niciodată o divinitate!... Nu poţi deveni o divinitate urmând, în exclusivitate legile pământului. Trebuie respectate legile soarelui, atunci vom deveni o divinitate. Pentru a ajunge aici, trebuie să ne îndepărtăm de pământ.

Acum, aş vrea să vă prezint legea lui Newton în planul spiritual. El spunea că atracţia universală creşte cu masa şi scade cu distanţa. El a dat şi o formulă. Bine. Aici, dacă aveţi un bloc de piatră, pe undeva, în spaţiu, între soare şi pământ, şi dacă acest bloc de piatră se apropie de pământ, el va deveni din ce în ce mai greu. Dacă îl măsurăm, vom vedea că el cântăreşte mult mai mult. În acest mod, savanţii au făcut experienţe cu obiecte care aveau o greutate determinată la polul nord şi una mai mică la ecuator. Se întrebau de ce, după legea lui Newton, spre Ecuator - el se găseşte puţin mai departe de centrul pământului, pentru că pământul este bombat spre ecuator şi aplatizat spre poli. Atunci eu trag o concluzie: "Dacă această piatră se îndepărtează din ce în ce mai mult de pământ, ea nu va cântări deloc, există o limită, nu-i aşa, o linie de demanrcaţie, unde nu există greutate. Şi dacă o forţă o plasează un pic spre soare, în acel moment pământul va înceta să o influenţeze, pentru a o atrage soarele, conform aceleiaşi legi, va începe să o atragă. Iată că acelaşi bloc îl vedem dirijându-se spre soare, absorbit, atras de soare.

Dar omul? Aceleşi lucru. Vă aflaţi undeva, între pământ şi soare, iată, undeva aceasta vrea să însemne între personalitate şi individualitate, sunteţi aici. Dacă sunteţi foarte aproape, oh, la, la, cântăriţi enorm, pentru că personalitatea vă strangulează, vă reţine, dar dacă reuşiţi să vă îndepărtaţi, sunteţi mai uşori, ea nu mai are această putere asupra voastră;dacă ajungeţi să vă detaşaţi, ajungeţi la un moment în care ea nu mai are nici o influenţă asupra voastră. Atunci, în acel moment, latura divină vă atrage şi veţi merge spre centrul soarelui. Iată aceeaşi lege, priviţi-o. În orice caz, savanţii şi astronomii sunt departe de a descoperi acest lucru, ei îşi îndreaptă mereu atenţia spre pământ, latura mecanică. În domeniul psihic este acelaşi lucru. Deci, acum, pentru a te îndepărta, adică să devii mult mai luminat, mai uşor, mai fericit, mai mulţumit, ei bine, trebuie să te îndepărtezi, pentru că personalitatea atrage enorm şi omul este legat, limitat, el nu se poate desprinde, nu poate călători aşa în spaţiu, nu se mai simte liber. Atunci, trebuie tăiate anumite legături, câteva fire mici, aşa, pentru a te detaşa şi îndepărta. Pentru a te îndepărta trebuie să te exersezi în legea dăruirii. Iată, asta înseamnă îndepărtarea, atunci când veţi începe să vă detaşaţi de acestea, adică să faceţi eforturi, sacrificii, renunţări, să aveţi generozitate, bunătate, clemenţă, compasiune, eforturi ca să daţi, iată toleranţa. Acestea sunt eforturi ca să daţi. Şi când începeţi să daţi, atunci vă veţi îndepărta. Când vă veţi îndepărta, veţi fi absorbiţi, atraşi de soare. Atunci, viitorul devine total diferit, luminos pur şi simplu.

Pentru mine, totul este aşa de simplu, clar, caut numai cuvintele pentru a mă exprima în faţa voastră. Prefer, chiar să nu le spun, fiindcă le văd înlăuntrul lor toate aceste lucruri, aşa cum le simt eu, este greu să găseşti cuvinte şi imagini, dar în forul meu interior este aşa de clar totul, aşa cum doi şi ci doi fac patru.

Dificultatea apare când te exteriorizezi, când încerci să explici oamenilor. Pentru mine, a nu vorbi înseamnă claritate, în loc de fraze lungi, mai bine tac.

Este mai clar acum, mai clar ca ieri? E adevărat? Şi acum vă întreb, este avantajos? Şi cum! Atunci de ce nu mergem în această direcţie? Fiindcă nu i-am văzut avantajele, nu le-am ştiut. La fel, pentru cei care menţin vechile mentalităţi, ei nu posedă încă lumina. Fiindcă dacă ar fi avut lumina, n-ar mai fi continuat acest mod deplorabil de viaţă, egoist, mizerabil şi condamnabil, urât. Când vor înţelege avantajele, vor fi atraşi imediat. Există mari avantaje. Acum, cunoscând toate acestea, dacă oamenii nu vor dori să urmeze noua înţelegere, filozofie, aceasta înseamnă că personalitatea îi ţine bine înlănţuiţi. Atâta i-a insuflat cu filozofia ei, milenii, prin bunici, părinţi, savanţi, încât orice i-aţi spune, omul va acţiona după sfaturile personalităţii. Da. Foarte puţini vor scăpa, cei care se vor sătura de ei înşişi, şi îşi vor spune: "Am mers toată viaţa în mlaştini, în străfunduri, vreau acum să ies"; iar ceilalţi vor răspunde: "Dar nouă ne place aşa, puţină agitaţie, aşa e viaţa..." Ei vor accepta, cu temere, cu frică, cu furie, cu scrâşnit de dinţi, ei găsesc că este minunat, nu caută nici eliberarea, nici fericirea, nici împlinirea. Am întâlnit destui oameni care nu caută, se mulţumesc cu viaţa aşa cum este ea. Şi animalele, insectele se complac în murdărie. Dacă le-aţi spune: "Vă aflaţi în materia brută, vă vor răspunde că se simt bine, că totul e bine aici".

Iată o altă concluzie. Această filozofie nu va fi acceptată de acei care sunt în ghearele personalităţii. Atât de înlănţuiţi sunt, încât nu mai vor să facă nimic, nu mai au nevoi, gusturi, nu mai caută ceva mai bun. Ei nu mai doresc nimic frumos, superior, mai poetic, ce vreţi, se simt bine în agitaţiile lor, mulţumiţi chiar. De ce, oare, trebuie cunoscute aceste lucruri? De ce vă mai vorbesc? Pentru unii dintre voi, care nu sunt încă atât de înlănţuiţi de personalitate. Pentru ei vorbesc eu, fiindcă există speranţă, şi aceste fiinţe vor ieşi, se vor îndepărta, se vor întări, se vor apropia de legile divine, unde materia nu mai este atât de puternică, ca să vă măture sau să vă sfărâme şi unde sunt alte legi care vă vor reconforta, însufleţi, înfrumuseţa.

Deci, eu vorbesc pentru discipoli, pentru fraţi şi surori, care se află deasupra, poate puţin înlănţuiţi, dar nu complet, nu în întregime. Cât despre ceilalţi, nu îmi fac prea multe iluzii, sunt realist. Cine ştie, mai târziu, după multe nenorociri, catastrofe, transformări, în cine ştie care încarnare, ei vor scăpa de ghearele personalităţii. Unde a început ea? A început pe când ne aflam în Regatul animalelor. Natura inferioară nu se poate dezbăra aşa de repede de lucrul acesta. Natura superioară se află acolo, adormită, la animale. La oameni totuşi ea a ieşit puţin în evidenţă, dar nu îndeajuns. La supraoameni, ea reprezintă ceva. La Marii Maeştrii, ea se plimbă, e vastă, largă, domină. Iată ceea ce trebuie să avem într-o zi ca ideal, iar cât timp ne va lua, nu contează.

Iar soarele este un simbol al acestei perfecţiuni, al acestui ideal, pe care noi l-am luat ca model, iar dacă religioşii ne vor critica, le voi spune: "Fiindcă vă folosiţi de mici obiecte vulnerabile şi credeţi că acestea icoane, lumânări, medalii vă aduc binele, noi vă spunem că am găsit altele mult mai eficace". Deci nu este ilogic, nu am încălcat legile, am înlocuit unele lucruri uzate cu altele, iar voi faceţi la fel. Vedeţi, ei fac la fel dar nu văd lucrul acesta, iar noi am înlocuit aceste lucruri uzate cu ceva care nu va fi niciodată uzat. Iată, ce este atât de ilogic de extraordinar în acestea! Ne-am oprit asupra soarelui, ca un simbol, ca un model de perfecţiune. Veţi spune: "Dar soarele nu este un om". Dar, cum nu este om, el depăşeşte ceea ce oamenii sunt capabili să facă. Deci, este preferabil să mergem către cei care nu sunt oameni, pentru a-i depăşi pe oameni, în loc să rămânem alături de oameni, care sunt mereu certăreţi, bolnavi, răi, criminali. Chiar să presupunem că este o piatră, un metal, mie îmi este egal, din moment ce el manifestă calităţi mai mari decât cele omeneşti, voi merge spre el, fără a întreba dacă este o piatră, un metal sau orice altceva. Văd că are calităţi care le depăşesc pe cele omeneşti, lângă el eu pot creşte, devin mai inteligent, mă vindec, mă exaltez. În timp ce, alături de voi sunt bolnav, nefericit, nervos. Iată, înţelegeţi ceva acum.

Atât sunt de deformat, încât îi acord soarelui o inteligență, calități. Şi de ce nu? Nu sunt singurul. Am imitat exemplul celor care m-au precedeat. Am ieşit din multe lucruri plicticoase care nu mă mai mulțumeau. Dacă alții sunt mulțumiți să rămână aşa, eu nu pot să rămân aşa, în această ordine absurdă.

Nu am terminat încă cu personalitatea şi individualitatea. Dar, rețineți aceste cuvinte, să nu lucrați prea mult pentru personalitate, să o diminuați, ca şi în parabola ispravnicului necredincios. Ei bine, ispravnicul necredincios era discipolul aflat în serviciul unui patron care era personalitatea. Dar, el a înțeles că există altceva alături de patronul său şi a dorit prietenia, dragostea acestuia, adică a individualității. Totul este prezentat altfel, bineînțeles. Şi cum se afla la serviciu, trebuie să lucreze pentru el, să-i dea tot şi atunci a început să gândească spunându-şi: “Ei, dacă eu nu-mi fac prieteni, când voi fi în lumea de dincolo cine mă va primi, voi fi în mizerie, în ruină. Acum am înțeles ceea ce dădeam patronului meu, adică sută la sută; de acum îi voi da jumătate sau un sfert”. Şi a invitat pe ceilalți spunându-le: “Cât datorați patronului meu? Oh, 100 de litri de ulei sau făină...” “Scrieți aici 50 sau 80”, şi aşa şi-a făcut prieteni, iar Iisus l-a aprobat. Adică, discipolul în loc să dea corpului său 50 de pui, câțiva miei sau vaci, a micşorat cantitatea, adică hrana, băutura, țigara, celelalte distracții, toate energiile datorate personalității le-a dat în altă parte, spre Cer, spre alți locuitori, făcându-şi astfel prieteni.

Iată ce trebuie făcut, acum, având aprobarea lui Iisus; noi suntem servitorii, dar cine este patronul nostru? Este personalitatea. Trebuie să fim necredincioşi şi în loc să-i dăm sută la sută, îi vom da douăzeci la sută, adică tot ce înghițea ea ca energie, ca gânduri şi sentimente, ca plăceri, ca activități, iar când vom ajunge pe lumea cealaltă, ceva ne va aştepta acolo. Este minunat, aşa este. Nu am inventat nimic, am descifrat, am interpretat ceea ce a spus Iisus. De aceea vi le transmit vouă acum, nu veți putea spune că nu este adevărat. Întrebați-l pe El şi vă va spune: “Este absolut adevărat, Maestrul vi le spune aşa cum le aude, nu se îndepărtează de adevăr, acoperă totul în cuvinte. Eu îl aprob fiindcă lucrează de mult aşa, îşi mulțumeşte personalitatea atît cât să nu moară, iar restul pleacă în altă parte”. Da, Iisus o ştia foarte bine...

Rugăciune: Tatăl meu care eşti în ceruri, Domn al iubirii, coboară în inimile noastre şi locuieşte în ele, pentru ca noi să-Ți îndeplinim dorința şi să fim Una cu Tine. (de 3 ori)

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferința din 29 Decembrie 1972

Determinism și nedeterminism

Determinismul se referă la ceea ce este concret. Nedeterminismul privește domeniul sufletului și al spiritului.

Lectura meditației zilei.

Într-o conferință v-am arătat că noi nu suntem pentru partea fatalistă a lucrurilor. Atunci, felul cum turcii şi vechi greci înțelegeau fatalismul nu este în întregime adevărat, ah, e drept, e drept, pentru creaturile foarte, foarte joase, toată viața este determinată, ele nu pot schimba nimic. De exemplu, animalele şi oamenii obişnuiți, dar plecând de la discipol şi Maeştri se pot shimba multe lucruri - nu esențialul, nu structura, nu liniile importante, nu, aşa cum v-am spus. Atunci, dacă nu putem schimba în această încarnare totul, există posibilitatea de a schimba multe lucruri pentru următoarea. Deci, în acelaşi timp fatalismul există sub o formă şi în acelaşi timp liberul arbitru sub o alta, şi suntem liberi. Cum să le potrivim? Determiniştii şi nedeterminiştii n-au putut niciodată să se reconcilieze, să se înțeleagă, dând fiecare argumente, determiniştii spunând că totul este determninat, nu se poate scăpa în fața cauzelor şi consecințelor, iar nedeterminiştii spuneau că omul este liber, însă amândoi se înşelau, necunoscând mare lucru din ştiința inițiatică.

Atunci, eu v-o spun acum, fiindcă cei doi se înşeală, vă voi da o explicație în care nu mă înşel, deoarece eu nu sunt nici determinist, nici nedeterminist. Atunci ce sunt eu? Nu ştiu. Şi adevărul unde este? Ah, când este vorba despre viața actuală care este deja determinată, fiindcă nu ne putem juca cu legile cosmice, totul este deja determinat dinainte. Dacă trebuia să schimbăm multe lucruri, acestea trebuiau făcute înainte de a ne reîncarna, dar odată ce ne-am format, suntem determinați, gravați şi iată cum este prezent determinismul. Dar unde este nedeterminismul? În domeniul psihic, spiritual, subtil, acolo unde nu suntem determinați absolut, acolo unde sunt posibilități care depind de noi. Deci în acest domeniu al spiritului, al sufletului şi al spiritului, suntem nedeterminişti, adică putem schimba multe lucruri, dar nu atât în această reîncarnare, cât mai mult în următoarea. Deci pentru această reîncarnare, determinismul este complet, pentru următoatea, nedeterminismul este complet. De aceea vă spuneam să lucrați de acum cu aceste reguli, cu legile Învățământului şi dacă nu vedeți schimbările din cauza părții deterministe, nu trebuie să vă înşelați, să vă descurajați, să vă amăgiți cu iluzii, aveți toate posibilitățile să schimbați totul, dar nu în această încarnare. Este clar, precis, matematic.

Dar, de ce nu s-au explicat niciodată toate acestea? Determiniştii nu erau iluminați, ei se aflau în planul fizic, eh, este adevărat; iar nedeterminiştii, care erau atât de adânciți în spirit, neglijând pământul, corpul fizic, exagerau şi ei, se înşelau. Nu suntem nici absolut liberi, nici absolut limitați. Ne găsim între cele două situații. Şi unde? Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, de spirit, cu atât suntem mai liberi şi atunci îi încuviințăm pe nedeterminişti, iar cu cât coborâm în materie, cu atât suntem mai limitați, mai strâmtorați şi dăm dreptate determiniştilor. Vedeți acum cât este de clar, de formidabil, cum am reuşit să acordăm contrariile. Da. Şi aceasta este înțelepciunea, de a îmblânzi, de a acorda, de a armoniza toate contrariile pentru a forma o unitate, binele şi răul, iată, sunt o unitate undeva, dar unde? Iată, de exemplu, un magnet, cu polul pozitiv şi negativ, dar există un loc unde aceşti poli sunt legați, nu există nici pozitiv, nici negativ. Dacă vă îndepărtați puțin de o parte, o milionime de milimetru, ah, totul devine pozitiv, iar dacă dirijați o milionime, o miliardime de milimetru invers, apare negativul. Dar undeva ele una sunt, unite. Sunt observate separat, contrare, luptându-se pentru a se sfâşia, dar aceasta este o aparență, undeva ele sunt împreună, unite.

Ah, nu suntem încă pregătiți să înțelegem toate aceste lucruri, nu încă. Iată tristețea şi nefericirea, da. Libertatea există undeva şi determinismul absolut, de asemenea, dar noi ne aflăm între ele, aici ne mişcăm. Atunci, dacă vă îndreptați puțin către partea pozitivă, oh, începeți să fiți din ce în ce mai liberi, iar dacă veți coborî prea mult, în materie şi vă transformați într-o piatră, oare piatra mai este liberă? Ei bine, pietrele explică determinismul absolut. Dar plantele? Foarte puțin, dar ele sunt legate, de asemenea, ele sunt deterministe. Apoi animalele şi oamenii sunt între... Iar mai sus, Îngerii, Arhanghelii şi Dumnezeu sunt libertatea. Iar oamenii hoinăresc între determinişti şi nedeterminişti. Atunci, cel care este inteligent şi înțelept ca o icoană, începe să se simtă mai liber, iar ceilalți din jurul său sunt legați. Iată cum trebuie înțeleasă problema, da şi cum există două feluri de oameni, uni care vă spun: "Dar nu vedeți, nu vedeți în ce încurcătură sunt, sunt limitat!". Ei da, pentru el este adevărat, dar există un altul, de o parte, care se bucură şi respiră: "Dar eu mă simt liber!" Atunci? Şi aşa se ciondănesc din vremuri imemoriale. Oh, la, la, la, la, la. Doi filozofi proşti. Da. Amândouă sunt adevărate, dar prosteşti, iată. Dar cum se face că sunt adevărate şi în acelaşi timp... Ei bine, prostia este un adevăr, de asemenea, boala este o realitate, dezordinea, la fel, suferințele constituie o realitate, dar nu absolute, altele există în bucurie, în fericire. Şi aceasta este o realitate. Deci există două feluri de realități. Infernul este o mare realitate, flagrantă, fiindcă există destui care mişcă înăuntru, pe cale de a se încălzi, de a arde şi alții care se găsesc într-o stare de bucurie, într-o... Deci trebuie să fim deschişi, largi şi înțelegători, totuşi. Ah, nu, nu, nu, totdeauna suntem pentru una sau pentru cealaltă. Dar eu sunt pentru amândouă, da. Aceasta nu înseamnă că mi-ar place să mă găsesc în Infern pentru... , poate doar iarna, să mă încălzesc puțin, pentru că acolo este cald, e curios, niciodată nu există frig. Dar oare ce mi-a spus Dante, povestind că existau şi locuri foarte înghețate, da, dar în general este cald, foarte cald în oală, este formidabil acolo! Şi ceea ce este minunat în Infern, aceasta n-ați înțeles-o niciodată, este că acolo nu se moare, ci se suferă, se suferă veşnic. Este formidabil lucrul acesta, nu l-ați observat. Iată iarăşi o necunoscută pentru oameni. Atunci dacă vi se întâmplă să cădeți în Infern pentru a arde, nu vă neliniştiți, cel puțin veți continua să trăiți prin foc. Este deja ceva care vă consolează, nu-i aşa, nu se doarme deloc.

Iată, deci, cum v-am explicat eu lucrurile, pentru mine este simplu, atât de evident, sunt uimit citind pe marii filozofi care nu au înțeles nimic. Iar eu, un bebeluş, un şcolar prost, da, cum descopăr lucruri ca acestea? Este adevărul absolut. Deci acesta depinde de noi. Şi mai este şi libertatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o, dar nu este o libertate absolută, El ne-a dat-o pe măsura evoluției noastre, atât avem libertatea de a acționa, dar în ciuda acestei libertăți, eh, nu putem schimba tot din ceea ce este deja determinat, ne găsim într-un corp fizic, contorsionat, sau neplăcut, sau şubrezit şi de aici ne vin toate evenimentele neplăcute. Ei bine, nimeni nu vă iubeşte, nu vă stimează, nu sunteți aleasă Miss Univers, nu ştiți unde să vă aşezați. În timp ce altul bine aranjat, pus la cale şi simpatic, este ales sau aleasă şi astfel apar miliardele, călătoriile, mătăsurile şi catifelele. Deci este deja determinat, vedeți. Haideți să schimbăm puțin toate acestea... Deci, pentru a vă spune că anumite lucruri sunt deja determinate, dar în domeniul psihic, în cel spiritual există o anume libertate şi aceasta depinde de noi, pentru a ameliora şi schimba lucrurile, dar pentru această reîncarnare, puțin numai.

Acum, dacă m-ați înțeles, veți avea un mijloc de lucru formidabil, în loc de a vă întreba mereu, de a spune: "Dar eu mă aflu în Învățământ, există metode de lucru, muncesc, sunt constant, tenace, dar nu văd nici o schimbare". Aici nu s-au înțeles bine lucrurile, vedeți. Dacă există schimbări mari, acestea nu se realizează în planul fizic, în această reîncarnare, pentru că celelalte lucruri se află încă aici şi împiedică aceasta, ele sunt cristalizate, dar voi formați alcătuiri într-o materie subtilă, invizibilă, care sunt la fel de reale şi care aşteaptă să prindă formă, corp, să se cristalizeze, să fie tangibile, dar nu în această reîncarnare.

Vedeți, dar, cât de important este să vă aflați în Învățământ şi de a lucra, chiar dacă nu există încă aparențe tangibile, de a fi absolut convins că sunteți pe cale să schimbați totul, totul, totul. dar aceasta nu se vede. Iată această credință, acum, a avea această credință şi speranță absolute, înseamnă deja cea mai mare comoară, bogăție, pe care o puteți primi şi pe care nu ştiți s-o apreciați. Trageți mereu de această reîncarnare. Ei bine, dacă țineți aşa de mult la aceasta, de ce ați fost neştiutor în precedentele, voi vi le-ați fabricat. Şi atunci... Dacă țineți atât de mult la fericire, la frumusețe şi splendoare, la inteligență, la uşurință, de ce n-ați lucrat în alte reîncarnări, pentru ca reîncarnarea de astăzi să fie formodabilă, unică. Deci, dacă veți gândi ca înainte, în următoarea reîncarnare va fi la fel, poate şi mai rău. Vedeți acum binecuvântarea de a cunoaşte aceste lucruri! Atunci, aici, aveți puteri şi libertăți, posibilități, numai că trebuie bine înțelese. Ah, dacă ați şti măcar că ceea ce vă dau astăzi, constitue mari posibilități!

Atunci, dacă m-ați înțeles, oh, nu vă veți opri niciodată, nu vă veți descuraja, nu vă veți îndoi şi vor exista mereu schimbări, ameliorări fantastice pe care Îngerii şi Arhanghelii le vor vedea, dar nu în planul fizic... Poate unii oameni, foarte puțini, senzitivii, clarvăzătorii, intuitivii le vor vedea şi ei, dar... Altfel, veți fi mereu decepționat, descurajat, nefericit pentru că nu ați înțeles acest mare adevăr al determinismului şi nedeterminismului, unde suntem liberi. Atunci, dacă astăzi nu m-ați înțeles, eu nu văd în viitorul vostru mari bucurii, încurajări, mari continuări, veți renunța la multe lucruri şi vă veți întoarce din drum, demolând, din nou, viitorul vostru. Dacă mă credeți, cu atât mai bine pentru voi, pentru că eu cunosc aceste lucruri şi nu am îndoieli asupra lor, da. Pentru că, mii de oameni înaintea mea le-au verificat, iar eu sunt pe cale de a verifica multe lucruri, la rândul meu, da. Priviți, este foarte important. Dar v-am spus-o, aceasta depinde mult de voi, dacă sunteți obosiți, dacă n-ați încălcat anumite legi, dacă n-ați mâncat prea mult sau v-ați certat, sau ați fost prea senzuali, atunci creierul vostru, bine, bine odihnit, dispus, lucid, are speranța de a capta, sesiza, aprofunda mai bine expunerile. Dacă nu, nu veți gândi prea mult la cele ce aveți de învățat, veți încălca legi, nu veți păstra măsura, iar creierul vă va fi mereu obosit, ocupat, suprasolicitat şi chiar cele mai minunate lucruri ce pot fi revelate pentru fericirea voastră, pentru eliberarea voastră, pentru sănătate, forță, nu vor fi înțelese şi veți fi nefericiți în continuare toată viața. Deci, nu trebuie să-i acuzați niciodată pe Inițiați, pe ghizi, pe instruitori, pentru că nu ştiți încă ce se află în ceea ce vă dau ei, sunt multe, multe, multe lucruri nedigerate încă, nici bine înțelese, nici bine practicate şi aşteptând, vă apucați să criticați. Ei bine, ei v-au dat totul, da. Dar acum trebuie să vă ocupați de inteligența voastră, de sufletul, de spiritul vostru, de intelectul şi creierul vostru pentru a le pregăti şi a nu face nebunii şi prostii, exagerări şi... izbucniri, pentru că atunci când veți veni aici, toate forțele vă vor lăsa, consumate de alte entități şi atunci vei adormi şi nu vei înțelege mare lucru. Eu vă explic bine, bine, bine, lucrurile, da. Orice vi se va da, credeți-mă, depinde de voi, sunt valori şi valori inestimabile şi uneori sunteți ca şi găina care zgâria în gunoi, găsind un diamant şi apunând: “Oh, dacă ar fi fost un bob de mei, sau ceva asemănător...” şi ea îl aruncă. Ea ar fi putut să se hrănească toată viața cu acest diamant, dar ea este o găină, ce vreți mai mult! Există mulți la fel, li se pot da bogății, perle, comori, diamante, rubine, dar ei spun: “Oh, dacă ar fi fost altfel...” şi iată, îl aruncăm. Totul depinde de noi.

Vă urez să nu vă descurajați niciodată, să continuați să lucrați şi cele două, determinismul şi nedeterminismul se vor atinge şi atunci veți fi din ce în ce mai liberi, veți merge către nedeterminism şi nu către determinism, unde toată lumea se aruncă din ce în ce mai mult şi se leagă, da. Fără această lumină, ce vreți, veți coborî către... pământ... Vă spuneam să luați cele două simboluri, pământul şi soarele, iar voi sunteți undeva de o parte, cu cât vă veți îndepărta de pământ, cu atât el nu vă va atrage şi veți deveni mai uşori, fiindcă apropierea de pământ vă îngreunează, după legea lui Newton, iată adevărul. Şi cu cât vă depărtați, pământul nu vă va mai simți şi deveniți uşori, până când ajungeți într-un punct unde nu mai aveți greutate, iată şi acolo veți rămâne. Şi când veți continua să mergeți către Dumnezeu..., dintr-o dată dată veți zbura către lumină, către soare,

care vă atrage, aceeaşi lege a lui Newton. Deci depinde. Dacă ați depăşit această linie de demarcație, eh, vă proiectați către..., din ce în ce veți fi mai legați, limitați şi unde o fi greşeala? N-ați ştiut cum să lucrați. Vedeți, este absolut, după legile matematicii, fizicii şi astronomiei. Şi de ce nu s-au observat toate acestea?

Ce vă rămâne de făcut, ce ne rămâne de făcut? Să ne apropiem din ce în ce mai mult. De aceea privim soarele în fiecare dimineață, primăvara şi vara, eh, pentru a ieşi din această înlănțuire terestră şi atunci, vom deveni din ce în ce mai liberi, mai uşori. Iar oamenii nu ştiu ceea ce facem, sărmanii, aici se află eliberarea, practica, lucrul cu soarele dimineața, este matematică! Trebuie, deci, să ne apropiem de soare, din ce în ce mai mult, da. Aceştia sunt adevărații discipoli şi într-o frumoasă zi, ah, ei vor naviga în lumină, uşori, eliberați, fără griji, scăpați de toate.